
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3	Uvodnik
4	Iz provincialata
8	Iz našega Reda
17	Iz naših samostanov
31	Iz naših misijonov
34	Odmevi
36	In naj molijo za rajne

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLIX

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Danilo Holc, prov. tajnik
Prelom in priprava za tisk: p. mag. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Slavko Stermšek, prov. vikar

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Spoštovani bratje!

S četrto številko naših Sporočil v tem letu zaključujemo poročanje o najpomembnejših dogodkih, ki so se zgodili v samostanih, provinci in v redu. Leto 2021 je bilo kljub bolezni covid-19 za minorite bogato. Novomašnik je postal p. Klemen Slapšak. Na slovesnosti nove maše in primiciji v Laškem smo bili v nedeljo, 4. julija 2021, ob 10. 30. Prav v mesecu juliju smo izvedeli, da je naš provincialni minister p. dr. Igor Salmič izvoljen za generalnega asistenta za področje CEF. Zato moramo brez njega »preživeti« čas do naslednjega provincialnega kapitlja, ki se bo obhajal od 7. februarja in naslednje dni v letu 2022. Gospodar življenja je s tega sveta 17. novembra 2021 zgodaj zjutraj odpoklical p. Jožeta Antona Osvalda. Pogreb smo imeli v petek, 19. novembra 2021, na starem rogozniškem pokopališču. Več o njem je zapisano tudi v tej številki Sporočil. V vzgoji (postulatu) imamo trenutno samo enega kandidata, ki se pripravlja na splošno maturo in pozneje na vpis na Teološko fakulteto v Ljubljani. To je Benjamin Ostroško iz Zlatoličja.

Smo v adventnem času, ko se bolj intenzivno pripravljamo na Gospodov prihod. V čem naj bi bili boljši? Uporabil bom nekaj misli iz pisma p. Martina Kmetca, nadškofa v Smirni, ki jih je namenil sobratom iz romunske minoritske kustodije na Bližnjem vzhodu, ki ima trenutno sedež v Turčiji. Spregovoril je o bratstvu:

»Bratskega življenja v skupnosti ne more biti, če ne molimo k Očetu z ustnicami in srcem, če molitev ne postane popolna prepustitev samega sebe Očetu. Bratskega življenja ne more biti, če se zanašamo samo nase, na svoje bogastvo, ki smo si ga nabrali izključno z Božjo milostjo. Prav v tem odnosu se kaže naša povezanost z Adamom in Evo ter njuno neposlušnostjo. V vsakem izmed nas je prirojena težnja, da se odcepimo od Boga in postanemo samosvoji, da se postavimo v prednostni položaj, da postanemo merilo svojega življenja, naših odnosov, naših odločitev in vlog, ki jih namenjamo drugim okoli sebe. Če je utelešenje Božjega Sina za nas re-

snica in temeljni dogodek vere in če vera sovpada z življenjem – kot v življenju sv. Frančiška – ne bo težko razumeti, da je edini način za verodostojno pričevanje razlastitev po podobi Božjega Sina, po podobi številnih mučencev in svetnikov, ki so ljubili Boga do te mere, da so zanj dali življenje. V Razodetju sv. Janez piše Cerkvi v Smirni: *Bodi zvest do smrti, pa ti bom dal venec življenja (Raz 2, 10c)*. Kristus je tisti, ki mora voditi vse naše življenje, on sam s svojo kenozo, ponižnostjo, uboštvom in ljubeznijo. Vsi se zavedamo, kako težko je uresničiti te besede. Vsi se zavedamo, kako težko se je zvečer pred spanjem vprašati: Ali sem svoje življenje vodil v skladu z Božjo besedo? Kaj je Gospod želel od mene? Ali sem ga čakal v revnem? Ali sem ga srečal v trpljenju? Ali so se moje oči odprle za obzorje življenja z eno samo željo: *Koga imam v nebesih, če ne tebe? In na zemlji si želim samo tebe (Ps 73, 28)*. Kolikokrat sem danes vzel Sveto pismo v roke, ga preučil, iskal Gospoda, njegovo željo in ljubezen do mene? Potrebujemo urejeno molitveno življenje, ki bo dobro razporejeno čez dan in ga bodo vsi delili. To je le delček vsebine bogatega pisma nadškofa p. Martina Kmetca našim sobratom v Turčiji. Zdi se, da je lahko namenjeno komurkoli. Tudi nam, minoritom v Sloveniji. V tem duhu se pripravljamo na lepe božične in novoletne praznike ter na bližajoči se 16. redni provincialni kapitelj naše province.

Mir in dobro!

p. Slavko Stermšek,
provincialni vikar

IZ PROVINCIALATA

XXXV. seja prov. defnitorija

V minoritskem samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani je 26. oktobra 2021 potekala

XXXV. seja prov. defnitorija. To je bilo srečanje generalnega vizitatorja s prov. defnitorijem ob sklepu kanonične vizitacije.

Generalni minister fra Carlos A. Trovarelli je za generalnega vizitatorja Slovenske minoritske province sv. Jožefa imenoval fra Ivana Bradarića, člana hrvaške province in gvardijana samostana sv. Frane v Šibeniku, ki je svojo kanonično vizitacijo opravljal od 6. do 26. oktobra 2021. Vizitator se je ob sklepu vizitacije 26. oktobra 2021 srečal še s provincialnim defnitorijem in mu podal svoje poročilo.

Po uvodnih pozdravih se je vizitator najprej lepo zahvalil za prisrčen sprejem v provinci. Čeprav je prišel v obdobju hladnega vremena, so ga bratje po samostanih toplo sprejeli. Kljub jezikovnim razlikam se je z brati dobro razumel. Priznal je, da pred vizitacijo ni dobro poznal naše province.

Najprej je predstavil svoj pogled na življenje in apostolat po posameznih samostanih, ki ga bo zajel tudi v sklepnem poročilu za naslednji redni provincialni kapitelj. Na tem mestu naj omenim le nekatere splošne ugotovitve:

1. Provinca se verjetno sama dobro zaveda svojega stanja. Veliko podobnosti ima s hrvaško provinco. Nekatere stvari glede življenja in apostolata so dobre, druge pa se lahko še izboljšajo.

2. Zapiranje in odpiranje novih samostanov. Nekateri bratje se s tem početjem ne strinjajo in pravijo, da se zdi, kot da provinca nima prave vizije. Seveda večina nima takšnega mnenja.

3. Pomanjkanje frančiškovega apostolata. Duhovno sicer skrbimo za kar nekaj krajevnih bratstev OFS-a, a bratje govorijo o tej temi bolj sramežljivo. Tudi v kontekstu duhovnih poklicev bi

bilo dobro dati poudarek na frančiškovega apostolata. Morda se je v zadnjem obdobju preveč vse opravičevalo s »koronačasom«.

4. Provinca se ukvarja z Vojsko Brezmadežne. Ta nima nekega narodnega središča in vzpostavljenih močnejših struktur. Po naših postojankah ni dovolj zastopana. Navzoča je le v Turnišču, na Ptujski Gori in na Ptuju.

5. Samostan Olimje. Zdi se, da ta samostan zavzema vidnejše mesto tako v provinci kot širše. Mnenje vizitatorja je, da bi se lahko provinca tam še bolj profilirala in da ima samostan potencial, kjer bi bilo mogoče še marsikaj storiti.

6. Vodenje knjig. Samostani imajo veliko administrativnih knjig, predvsem precej razdeljeno ekonomijo. Dobro je, da se ekonomija vodi tudi digitalno. Edina pomanjkljivost je opazna pri pisanju kronik, ki so skope. Ponekod je letno zapisanih zelo malo stvari, velikokrat pa so za zgodovino pomembne tudi podrobnosti. Seveda so po nekaterih samostanih nekoliko bogatejše. Glede inventarjev je pomembno, da so popisane predvsem dragocene stvari, še posebej umetniška dela. To smo dolžni narediti tudi pred državo.

7. Generalna vizitacija je pokazala, da je stanje province na splošno dobro, s perspektivo, pa tudi s težavami. Bratsko življenje je primerno. Vsi pa se seveda zavedamo, da bi lahko bilo še boljše. Prav bi bilo, da so samostanski kapitlji tisti prostor in čas, kjer mora dobiti besedo vsak brat. Včasih je treba kakšnega brata posebej animirati, da poda svoje mnenje, še posebej ko je čas za to. O mnogo stvareh se lahko bratje pogovorijo tudi pri mizi.

8. Na splošno gledano se prikazujeta dve podobi province. Na eni je opaziti navdušenost in na drugi strani prepričanje, da smo starejši in da nas je malo. Seveda ni prav, da se predajamo svojim strahovom, temveč stavimo na Božjo previdnost.

Odgovornost do province naj bo večja. Vsak brat naj se zaveda, da je on tisti, ki gradi bratstvo, provinco ...

9. Za provinco mora biti v prihodnje najpomembnejša tema duhovni poklici. Mladi želijo videti našo redovniško posebnost. Treba je jasno predstaviti svojo identiteto in to, kar želimo. Napačno je mišljenje, da če nisi župnik, nisi pomemben. Poudarek bi moral biti na pričevanju skupnosti.

Na koncu se je prov. vikar vizitatorju najlepše zahvalil za njegovo delo ter mu zaželel srečno vrnitev.

XXXVI. seja prov. definitorija

V minoritskem samostanu sv. Vida na Vidmu pri Ptujju je 29. novembra 2021 potekala XXXVI. seja prov. definitorija.

1. Molitev

Prov. vikar p. Slavko Stermšek je ob prazniku vseh svetih serafinskega reda prebral 1. poglavje Vodila ter nas povabil, da smo skupaj zmolili molitev O vzvišeni in veličastni Bog.

2. Srečanje s samostansko skupnostjo sv. Vida

P. Tarzicij Kolenko, gvardijan samostana, je najprej predstavil življenje in poslanstvo bratov. Imajo redno skupno jutranjo molitev. Mnoge dnevne obveznosti narekujejo, da je zgodnja ura primernejša. Epidemija koronavirusne bolezni je zelo prizadela pastoralno življenje župnije: manjši je obisk bogoslužja, pa tudi sv. spovedi. Ko je že kazalo na boljše, so se ob novem valu epidemije župnijske dejavnosti spet omejile. Glede na čas pred epidemijo se je obisk bogoslužja prepolovil.

Po zaslugi p. Janeza Šamperla so osrednje slovensko praznovanje misijonske nedelje, ki je letos izpostavila lik p. Miha Drevenška, lepo obhajali. Sodelovali sta tudi občina Videm in dekanija. Zaradi epidemioloških razmer je glavna proslava

prestavljena in bo predvidoma na občinski praznik naslednje leto.

P. Jože Petek je ob tem na kratko predstavil še pastoralno delo v župniji Leskovec ter na podružnici Sela, kjer stvari potekajo kot običajno. Kaplan p. Klemen Slapšak pa nam je na koncu zaupal tudi svojo izkušnjo življenja in delovanja na svoji prvi postojanki. Ob sklepu srečanja se je provincialni vikar zahvalil bratom za njihovo pričevanje in delo.

3. Branje in potrditev zapisnikov

Prebrali smo zapisnik 34. redne seje, dopisne seje, ki je bila 30. julija 2021, ter 35. seje oz. zapisnik srečanja z generalnim vizitatorjem. Zapisniki so bili potrjeni.

Opomba: Načrtovani duhovni kapitelj od 22. do 24. novembra 2021 ter obisk kardinala Maura Gambettija v Sloveniji od 21. do 24. novembra 2021 sta zaradi epidemioloških razmer prestavljena. Duhovni kapitelj bo predvidoma 17. januarja 2022.

4. Priprava na XVI. redni provincialni kapitelj (7. 2. 2022)

- a. Provincialni vikar s svojim definitorijem je sprejel sklep, da vsi bratje od 1. decembra 2021 do konca prov. kapitlja pri eni od dnevnih molitvenih ur za uspeh kapitlja dodajo še Frančiškovo molitev Vsemogočni, večni, pravični in usmiljeni Bog. Nahaja se v našem molitveniku CHORUS (str. 4).
- b. Provincialni vikar s svojim definitorijem je na podlagi Generalnih statuten št. 135 c izvolil naslednje člane komisije za volitve delegatov na rednem prov. kapitlju: p. Marjan Vogrin (predsednik), p. Martin Gašparič (član) in p. Vito Muhič (član).

5. Generalni direktorij za vzgojo (2021)

Iz generalne kurije so vsem predsednikom federacij, prov. ministrom, kustosom ter ostalim odgovornim za vzgojo poslali v pregled revidirani

osnutek generalnega direktorija za vzgojo Discepolato Franciscano, ki naj bi ga generalni minister s svojim defnitorijem v letu 2022 potrdil »ad experimentum«. Dokončno naj bi ga potrdil redni generalni kapitelj leta 2025. Ker je do poskusne potrditve leta 2022 ostalo še nekaj časa, generalni minister s svojim defnitorijem želi, da se osnutek dodatno preštudira in izboljša besedilo. Besedilu je priložen vprašalnik, na katerega je treba odgovoriti in ga poslati predsedniku ter tajniku federacije približno do sredine marca 2022, saj morata onadva do 31. marca 2022 pripraviti povzetek za generalno tajništvo za vzgojo. V naši provinci je za omenjeno nalogo zadolžena komisija za vzgojo.

6. Donacija – mag. Nik Trontelj

Raziskovalec mag. Nik Trontelj pripravlja gradivo za začetek pravnega postopka za rehabilitacijo po vojni obsojenih duhovnikov, redovnikov in redovnic. Pod okriljem SŠK je uradno že obravnaval tri naše brate: Franca Gojkoška, Ivana Jelušiča in Andreja Vatovca. SŠK prosi, da z donacijo podpremo njegovo delo. Tudi Slovenska minoritska provinca bo v ta namen nekaj prispevala.

7. Razno

- a. Novi direktorij za obhajanje provincialnega, kustodialnega in duhovnega kapitlja prevaja g. Gregor Lavrinec, saj naj bi naslednji redni prov. kapitelj potekal po prenovljenem in na novo potrjenem direktoriju.
- b. Dokončno odločitev glede izvedbe tradicionalnega novoletnega srečanja bratov s sorodniki, ki bi bilo predvidoma 8. januarja 2022, bomo sprejeli na decembrski seji prov. defnitorija.

p. Danilo Holc,
prov. tajnik

P. Janez Šamperl (2021)

Daleč naprej je tekel: p. Miha Drevenšek, minoritski misijonar v Zambiji

»Če smo mi majavi, padamo, smo blatni, nas meče, nam je hudo, smo ljudje, grešimo. Ampak če bomo svoje življenje gradili na trdnih temeljih – na Kristusu – in bomo drug drugemu pomagali, se dopolnjevali v ljubezni, bomo lahko zrl v prihodnost z vedrimi očmi« (p. Miha Drevenšek).

Pričevanja p. Miha ostajajo živa tudi po njegovi smrti. Spomin na misijonsko delovanje, njegovo veselje in življenjsko poslanstvo je še vedno med nami. Nepozabne odtise, ki jih ni zapustil samo med zambijskimi ljudmi, temveč povsod, kamor je stopil, marljivo zbira p. Janez Šamperl. Ob 10. obletnici Mihove smrti je izdal drugo knjigo s pomenljivim naslovom *Daleč naprej je tekel*. K živemu spominu nanj nam pomaga tekoče nizanje zgodb, ki se vrstijo kot spodbudni koraki na misijonski poti in odstirajo posamezne delčke njegovega bogatega, ustvarjalnega in zaupanja polnega življenja.

V prvi knjigi *Črnc v beli koži* (2013) nam je p. Janez slikovito orisal življenjsko zgodbo p. Miha. Kronološko sosledje dogodkov nas je popeljalo od rojstva prek ključnih življenjskih trenutkov do zadnje postaje zemeljskega življenja. Tudi če bralec misijonarja osebno ni poznal, se ga njegova zgodba dotakne, ga ne pusti praznega. Zato je prva knjiga kar klicala po nadaljevanju, kajti v današnjem času se čedalje bolj zavedamo oznanjevalne misli p. Miha, da smo »*usi na istem čolnu – črni ali beli, bolni ali zdravi, bogati ali revni*«.

Tudi pričujoča knjiga nas vodi po poti med posameznimi postajami v življenju p. Miha. Ampak to ni samo nizanje dogodkov, ni samo prikaz posameznih dosežkov, ki jih je bilo veliko. Na vznemirljiv način sledimo korakom, ki so mnogokrat odsev Frančiškovega življenja, in se predajamo slikovitim zapi-

P. JANEZ ŠAMPERL

Daleč naprej je tekel
P. MIHA DREVENŠEK
 Minoritski misijonar v Zambiji

som o misijonarjevi gorečnosti, toplini in srčnosti. Pri tem se odraža učinkovit slog pisanja p. Janeza, ki združuje poljudnost, strokovnost in čustveno angažiranost. Čeprav zaznamo osebno noto, prav ta verjetno pripomore h ključnemu sporočilu. Bralec tako zavzeto zaznava drobne kamenčke, posute po poti, ki vedno pripeljejo do skale, na kateri je p. Miha gradil svojo misijonsko pot. Do Kristusa.

Da je p. Miha res 'tekel daleč naprej', da je 'iz njega dihalo veselo oznanilo evangelija', dokazujejo pričevanja, ki jih je p. Janez umetelno prepletal. Uvodne misli se prek posameznih zapisov znotraj zgodbe zlijejo s končnimi, ki 'kot žlahtno zrnje' padajo v bralčevo zavest. Ob branju poleg navdušenja nad sadovi zambijskega misijonarja resnično začutimo, kar je bilo ob njegovi smrti zapisano v časniku The Post: »Njegov osebni zgled in njegovo poučevanje, njegova vera in trdnost, njegova iskrenost in prisrč-

nost bodo ostali in vedno prinašali koristi tistim, ki se učijo iz njegovega življenja.«

Avtor knjige nam z rahločutnim in izostrenim izražanjem prikaže človeka, ki se zaveda in sprejema svojo nepopolnost, si pa prizadeva za pošteno in zaupljivo ravnanje. S prepričanjem, da se mora edinost občutiti že na zemlji, se vedno znova ozira k evangeliju, evangeliju upanja: *»To je naše upanje, ki velikokrat zgleda brezupno, saj moramo upati proti upanju. Človeško gledano je to velikokrat nespametno, toda kjer mi padamo, tam Bog dviga.«*

To njegovo zaupanje, radost in ljubezen nazorno prikažejo spremljajoče fotografije in objave iz različnih medijev, podkrepi pa slika angela umetnice Mire Ličen. Njegov glas se je širil v Ljubezni in postajal vedno močnejši. S smrtjo ni utonil v pozabo, saj – kot je zapisal p. Janez v Mihovem angelu: »Od kar je mrtev, še glasneje govori.«

Knjiga tako ni samo življenjepis p. Miha, je veliko več. Je zgodba o zaupanju, zgodba o veri, o posebnem izkustvu Boga, odnosu do sočloveka, ki se odslikava prek dogodkov in misli pričevalcev. Morda bo branje spremenilo našo optiko, skozi katero smo navajeni zreti na svet, in bo vplivalo na naš odnos do sočloveka, ljubezni in vere. S p. Mihom se vprašajmo, kje so v tem času pastirci, da bi nas ogreli s svojo iskrenostjo, ljubeznijo in čistim preprostim veseljem. Odgovarja nam: *»Poglejmo doma in marsikaj bomo odkrili skritega v globini srca, ki hoče ljubiti in biti ljubljeno.«*

Hedvika Dermol Hvala

Miha je bil za vse nas pojem širjenja Kristusovega evangelija, saj je znal darove, ki mu jih je podaril Bog, preko različnih sredstev in na različne načine uporabiti za evangelizacijo. Predvsem pa je osvajalo njegovo nasmejano srce.
msgr. Stane Zore, nadškof metropolit

IZ NAŠEGA REDA

MINISTER GENERALIS

ORDINIS FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM

Prot. št. 0760/2021

Rim, 4. oktober 2021

*Ne prosim pa samo za te, ampak tudi za tiste,
ki bodo po njih besedi verovali v mene:
da bodo vsi eno;
kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi,
da bodo tudi oni v nas eno,
da bi svet veroval, da si me ti poslal.
(Jn 17,20–21)*

Bratski do sveta
in sposobni ustvarjati kulturo bratstva

Pozdrav generalnega ministra ob prazniku sv. Frančiška Asiškega

Dragi bratje!

Želim vam miren praznik serafskega očeta sv. Frančiška! Bratsko vas pozdravljam in želim vsakemu posebej polnost Gospodovega blagoslova. Letos vam posredujem nekatere izzive, ki mi ležijo na srcu in jih preprosto delim z vami.

Uvod

Čez nekaj dni bo obletnica podpisa enciklike papeža Frančiška »Vsi bratje« o bratstvu in družbenem prijateljstvu. Besedilo nam je dano kot pomoč za premišljevanje in uresničevanje »odprtega« sveta. Soočili se bomo s »sencami zaprtega sveta«. Enciklika želi svetu ponuditi besedo, upajoč, da sproži spremembo za skupno dobro, sobivanje, mir, ljubezen, moralno dobro, svobodo, enakost, bratstvo, dialog, srečanje. Socialna ljubezen, politična ljubezen in ljubezen med verstvi so nekatere poti, ki po mnenju papeža lahko rodijo novo kulturo: kulturo bratstva.

Kot Frančiškova družina, ki se približuje velikemu jubileju leta 2026, osemstoletnici Frančiškove velike noči, smo imeli že priložnost se razsvetliti ob praznovanju in premišljevanju ob obhajanju osemstoletnice Nepotrjenega vodila. V prihodnosti (leta 2022)

bo na vrsti drug jubilej, to je Pismo ministru, ki je bilo napisano v času med Nepotrjenim in Potrjenim vodilom (približno 1222), ter prav gotovo velik jubilej Potrjenega vodila leta 2023.

Kot je rečeno že zgoraj, so ta obhajanja vedno priložnost za razsvetljenje in obnovitev milosti ob praznovanju glavnih dogodkov frančiškove zgodovine. So tudi priložnost, da se poglobimo v teme, ki so povezane z našo duhovnostjo, ter obnovimo svojo »poklicanost in izbranost« ter karizmatično istovetnost naše družine.

»Dejanski prostor« karizmatične istovetnosti

Izvirno frančiškovo gibanje sem vedno dojemal ne samo kot gibanje, ki ga je zbudil Sveti Duh (prav gotovo ga je!), ampak kot laično srednjeveško gibanje, ki ga je povzročilo družbeno in kulturno vrenje po spremembah, odprtosti, novosti. To gibanje je bilo navdihnjeno, hkrati pa je bilo posledica zgodovinskega stanja (razpadanja fevdalnega sistema). Istočasno je bilo tudi novo sporočilo družbi.

Gibanje, ki ga je sv. Frančišek začel in ga je sam ponudil v razločevanje Cerkvi, je resnično *bratstvo*; »na začetku ni bil red ali zveza (religio).«¹ Res je, da je asiški Ubožec ob koncu svojega življenja »želel poudariti način življenja, ki bi bil zelo blizu navadni resničnosti in ne fevdalnemu načinu. Pred očmi je imel vidik pretočnega (krožnega), skupnostnega življenja in ne vertikalnega in hierarhičnega. Predvsem je želel, da bi se ne izgubil spomin na tiste začetke in spoznanja, ki jih je podpiralo ter jih lepo izražalo v besedi bratstvo.«²

Domnevam, da izvirnega »bratstva« sv. Frančiška ne moremo obravnavati kot stvaritev verske institucije, podobne ustanovitvam modernih verskih kongregacij.

Izvirno *bratstvo* se je rodilo kot način življenja, verovanja, dela in ravnanja s svetom, stvarstvom, močnimi, preprostimi in Cerkvijo. Ta način ni nič drugega kot evangelij Gospoda Jezusa. Z veseljem mislim na *bratstvo (fraternitas)* kot Božje sporočilo, svež evangelijski jezik: sporočilo, namenjeno svetu.

To *bratstvo* je takoj postalo *red*, bolje rečeno, *zveza (Religio)* z novim Vodilom, ki je drugačno od vseh že znanih. V tej »novi resničnosti« so bili prišteti med cerkvene ustanove posvečenega življenja. Želja Svetnika iz Assisija pa je ostala živa. Nikdar ne smemo izgubiti spomina na izvir! Karizmo moramo nenehno obnavljati in skrbeti zanjo.

Prav gotovo nihče ne dvomi v vrednost naše karizme, ki je stkana na temelju našega minoritskega bratstva. Dobro vemo, da so jo v zgodovini poskušale – in jo še danes poskušajo – številne okoliščine ujeti ali napak razložiti: kot meniški način, kot način regularnih kanonikov, kot hierarhično pojmovanje, značilno za duhovščino; potem so bili tu materializem, racionalizem, merkantilizem; apokaliptično pojmovanje, pretiran rigorizem, krivoverska gibanja; svetna oblast, politični interesi. Danes nekateri naše delovanje in

1 Prim. C. VAIANI, *La fraternità nella Regola*, in A. CZORTEK (ur.), *Un testo identitario. Metodo e temi di lettura della Regola di Francesco d'Assisi* (ConviviumAssisiense – ItinerariaFranciscana 5), Cittadella Editrice, Assisi 2013, s. 103–140.

2 VAIANI, *La fraternità*, st. 107.

življenje pojmujejo kot ujeto v župnijsko delo ali omejeno na podeljevanje zakramentov, na način preproste funkcionalnosti oziroma celo kot versko razkazovanje (ekshibicionizem). Spisek bi lahko bil še daljši, toda s svojim razmišljanjem (kot vedno je intuitivno, ne pa znanstveno) vas želim povabiti, da nikoli ne bi prenehali »prečiščevati« vsakdanjega življenja v iskanju vedno večje čistosti karizme v tem, kar smo, živimo ali delamo.

Vsakega brata in vse skupnosti vabim, da najdejo »resnično mesto«, ki ga ima naša karizma v življenju, v drži, v delih, v metodah, v institucijah, za katere smo odgovorni. To so karizmatična počela, naše »čustveno središče« in naš etični »motor«.

Naša obveznost do sveta

V naših Konstitucijah so precej očitne značilnosti konventualnega življenja, ki poudarjajo predvsem značilnosti bratskega – minoritskega načina življenja. Te navedbe niso pragmatične (pojemovanje bratstva kot življenja v skupnosti ali možnosti za boljše opravljanje različnih duhovniških služb), ampak so sestavni del, bistveni del, tisti, ki zaobjema več področij, tudi teološki element, »ogledalo« notranje dinamike Svete Trojice.

Jezusov evangelij je načrt našega življenja in poslanstva. Načrt, ki se odvija v bratski povezanosti, v majhnosti, spokornosti, spreobrnjenju, v zvestobi Sveti Cerkvi, v popolni posvetitvi v duhu evangeljskih svetov.

Evangelij in bratstvo sta naš način življenja in delovanja. V PSO (2. del – »Da bi postali bratstvo«) je bilo rečeno: *»Sanjamo – morda lahko bolj konkretno povemo: prosimo – da bratstvo manjših bratov konventualov predstavljamo na najboljši možen način, na različnih delih sveta, tam, kjer smo prisotni, na evangeljski način, začeni pri načinu bratskega življenja ob koriščenju vseh pripomočkov, ki omogočajo rast ... misijonsko bratstvo, ki je naš najlepši obraz.«*

Glede na to zaključujemo, da konventualno poslanstvo ni preprosto skupek nalog evangelizacije, ampak bratska obveza do sveta – »darovanje bratstva« in »darovanje v bratstvu«, medtem ko oznanjamo evangelij. Evangelija pa ne oznanjamo na »kakršenkoli« način, ampak kot misijonsko bratstvo, na bratski in minoritski način, tj. na evangeljski način. Ne gre samo zato, da živimo bratstvo in tako »nekaj« nudimo svetu, ampak da svetu darujemo »bratstvo«, medtem ko se – vedno v skupnosti – »izročamo« po naših (različnih) duhovniških službah in delu.

Vsakemu bratu postavljam vprašanje: Nastajajo naše aktivnosti v bratstvu? Je naše delovanje ogledalo, sporočilo in vsebina minoritskega bratstva?

Sposobnost rojevati kulturo

Bratstvo, popolna ljubezen do Boga, poslanstvo, minoritskost in mir so nekatere značilnosti, po katerih ljudsko *čutenje* prepozna frančiškovce. Dejstvo je, da se ljudje ne varajo. Podoba »frančiškoveca« je močno vstopila v pojemovanje ljudi. Morda zaradi tega, ker so bratje od vsega začetka sprejeli misijonsko poslanstvo, da gredo v svet. Sveti Frančišek jih

ni samo pošiljal oznanjat s sporočilom ali pridiganjem, ampak z načinom, z zelo jedrnatim *načinom*: z evangeljskim pričevanjem.

»Način«, s katerim so morali vsi bratje oditi po svetu, ni bil drugotni način ali osnova. Predstaviti so se morali na preprost način: manjši, miroljubni, podrejeni, spoštljivi, obzirni, čisti in blagoslavlajoči. Način je bila tudi vsebina, vsebina je bila evangeljski način, način Gospoda Jezusa.

Frančiškova namera ni bila samo v tem, da »pokažejo« minoritski način, ampak da ga tudi ponudijo svetu kot veselo oznanilo. Njegova namera in pričakovanje sta bila, da bi spodbudil spremembo v osebah in v prevladujočih družbenih sistemih. To pa naj se ne bi dogajalo preko vsiljevanja, ampak kot pričevanje – z lastnim primerom, s primerno držo in končno s pridiganjem.

Skupaj s preučevalci frančiškovstva lahko trdimo, da takrat (na začetku frančiškove zgodovine) in tudi danes *»vključevanje v svet zahteva od bratov nenehno prizadevanje in ustvarjalnost, da nudijo nove, prilagojene odgovore v skladu s spreminjajočo se resničnostjo ...in da v tem iti po svetu nima vrednosti količina nalog, ki jih vršijo, ampak evangeljska vrednost njihovega načina življenja.«*³

Namen evangeljske vsebine ni ta, da govorimo o sebi, ampak da govorimo drugim, da rojevamo evangeljsko kulturo v družbi in seveda v Cerkvi. Evangeljska vsebina vključuje vnaprejšnje življenjsko prepričanje in poklicanost, istočasno pa tudi namero iti »k«, da bi oznanjali svetu, da lahko živimo kot verniki, kot bratje, kot korenito človeški (kot ogledalo človeškosti Boga, kar nam je Jezus pokazal v evangeliju). Ta namera ima za cilj ustvarjati evangeljsko kulturo.

Zadnje vprašanje, ki ga postavljam, je: Se čutimo sposobni ustvarjati bratsko (evangeljsko) kulturo v naši okolici, v samostanih, naših dejavnostih in apostolatu?

Še pozdrav na koncu

Dragi bratje, s tema dvema povabiloma – sporočiloma **»Bratski do sveta«** in **»Sposobni rojevati kulturo bratstva«** vas pozdravljam ob ponovnem prazniku sv. Frančiška Asiškega. Želim vam, da bi bili veseli, ker pripadate konventualni družini in veliki frančiškovski družini. Družini, ki je poklicana, da se vedno obnavlja v kakovosti življenja in poslanstva.

Želim vam vse dobro!

... tudi vi pričujte, ker ste od začetka z menoj (Jn 15,27)

br. Carlos A. TROVARELLI,
generalni minister

³ F. URIBE, *Preghiera, dominio di se e itineranza*, v P. MARANESI – F. ACCROCCA (ur.), *La Regola di Frate Francesco, Eredità e sfida* (Franciscalia, 1), Editrice Francescane, Padova 2012, s. 330.

MINISTER GENERALIS

ORDINIS FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM

Prot. št. 0801/2021

Rim, 24. oktober 2021

Br. Fernand Maggiori: ljubezen je postala poslanstvo
»Kdor hoče postati velik, naj bo vsem služabnik.«
(Prim. Mr 10,43b–44)

*Pismo generalnega ministra br. Carlosa Trovarellija
ob svetovnem dnevu misijonov 2021*

Dragi bratje!

Papež Frančišek je v svoji poslanici ob svetovnem dnevu misijonov 2021 zapisal:

»Na svetovni misijonski dan, ki ga vsako leto obhajamo na predzadnjo nedeljo v oktobru, se hvaležno spominjamo vseh ljudi, ki nam s pričevanjem svojega življenja pomagajo obnoviti našo krstno obvezo biti velikodušni in veseli apostoli evangelija. Spominjamo se zlasti tistih, ki so bili sposobni oditi na pot, zapustiti deželo in družino, da bi evangelij mogel brez odlašanja in brez strahov doseči vse kotičke ljudstev in mest, kjer je toliko življenj žejnih blagoslova.«

S tem pismom želim izreči svojo pokorščino povabilu papeža Frančiška in vam predstaviti našega brata, ki je »bil sposoben se podati na pot in pustiti deželo in družino«, da bi ponesel evangelij na drug konec sveta. Spregovoriti želim o br. Fernandu, misijonarju na Kubi.

Rojstni podatki ne varajo. Brat Fernand Maggiori iz takratne markeške province, star skoraj 70 let, se je napotil še z dvema sobratoma na Kubo, da bi tam ustanovili prvo skupnost našega reda. Po 20 letih na misijonu v karibski deželi se je (skoraj na pragu 90. let) vrnil v provinco. Ponižen, vesel, ubog in preprost me je spodbudil, da se mu poklonim in predstavim naši konventualni družini njegovo človeško, duhovno in frančiškovo zapuščino. Po osebnosti, izročitvi in poslanstvu br. Fernanda nas Gospod spominja, da evangeljsko življenje ni ideal, ampak resničnost, ki je mogoča.

Br. Fernand, sedaj član italijanske province sv. Frančiška Asiškega (Srednja Italija), se je rodil v Recanati (Italija) 3. januarja 1932, preproste zaobljube je izpovedal 29. septembra 1954 in slovesne 1. novembra 1957. V duhovnika je bil posvečen 10. avgusta 1960. V

provinci je opravljal različne službe. Najbolj znana je njegova služba magistra novincev v Osimu (Italija), ki jo je opravljal od septembra 1980 pa do avgusta 2001. Iz Rima je 6. novembra 2001 odpotoval skupaj z br. Silvanom Castellijem in br. Robertom Carbonijem. Mesec dni je ostal v Španiji, da se je naučil jezika. Na Kubo je prišel 4. decembra 2001. Do leta 2015 je živel v skupnosti v Matanzasu (naša prva skupnost na Kubi), nato pa v skupnosti v La Habani do 2. septembra 2021, to je dneva, ko se je vrnil v Italijo.

V skupnosti La Habana je bil vzgojitelj (2016–2017). Druge službe, ki jih je opravljal, so: spovednik skupnosti sester »Serve di Maria«, duhovni svetovalec, župnijski vikar v župniji Matanzasin v La Habani, asistent v rektoriji sv. Frančiška v La Habani. Poudariti moram, da so ga ljudje zelo cenili kot spovednika. Tudi v samostanu je opravljal različne službe. Bil je na primer zadolžen za nabavo. V *nabavo* je šel vedno peš in je potrpežljivo čakal v vrsti z drugimi ljudmi, da je prišel na vrsto. Na razpolago je bil tudi za druge pastoralne službe, na primer obisk bolnikov, pogovore, sprejemanje, dajal je tudi usmeritve, če je kdo potreboval nasvet. Bil je uravnovešena oseba, velik molivec z darom razločevanja.

V pismu, ki ga je br. Fernand napisal kubanskemu ljudstvu, je zapisal lepo zgodbo. Ko se je na dan mašniškega posvečenja njegova mama ozrla po ljudeh, ki so bili na slovesnosti, je dejala sinu novomašniku: »Ljubi te ljudi.« Ker sem bil večkrat na otoku (na Kubi), lahko potrdim, da je ta materin nasvet postal slog poslanstva br. Fernanda. Poslanstvo je opravljal kot velikodušno služenje, pričevanje o dobroti Boga, mirno sprejemanje resničnosti in krajevnih navad, v spoštovanju kulture; zavzel se je za vsako osebo, vsako ustvarjeno bitje.

Te njegove drže niso bile improvizacija, ampak sad radikalnega sprejetja evangelija Gospoda Jezusa. Moj poklon želi biti tudi zahvala in sporočilo redu o »možnem poslanstvu«: vedno se lahko darujemo s popolno podaritvijo, darujemo svoj čas, svojo ljubezen in svoje moči za oznanjevanje evangelija med ljudmi –»*ad gentes*« ali na kakršenkoli način. Tako postanemo »veliki« v Božjih očeh.

fr. Carlos A. Trovarelli,
generalni minister

Naše edino dobro

Dragi bratje,

na prošnjo kustosa p. Antona Bulaja vas želim nagovoriti s srcem, obsijanem z lučjo adventnega časa, iz katerega vse jasneje črpamo zavedanje, da je Gospod usmiljen do vsakega izmed nas.

Spominjati se pomeni brati globlji pomen resničnosti. Zgodovina ustanovitve kustodije (preko delegature) zahteva temeljit razmislek, ki ga ustvarjata želja in volja razumeti, zakaj smo kot manjši bratje konventuali prišli na Bližnji vzhod in kakšne želje so spodbujale naš red, da je navzoč v teh deželah.

Živimo v kulturi, ki temelji na minljivosti in negotovosti podobe, ki ne poteši naše žeje po Bogu, po večni navzočnosti Njega, ki nas je ustvaril. Ustvarjeni smo iz nič, a v trenutku, ko smo prejeli dar bivanja, smo začeli živeti v Njegovih rokah in v Njegovih usmiljenih rokah ostajamo za vedno. Dovolil nam je, da smo svobodni, kot da ga ni, vendar je vedno navzoč. V vsakem trenutku je njegovo usmiljenje tisto, ki nas dela žive, in nanj smo vezani kot listi drevesa na njegove veje.

Prepogosto pozabljamo na svojo popolno odvisnost od Njega, ki je vir vsega dobrega in izvor bivanja. Nikoli se ne ustavimo v razmišljanju o tem, da bomo nekega dne sojeni na podlagi popolne prepustitve sebe Njegovi volji, ki nas dela povsem odvisne od Ljubezni. Zato nas sveti Frančišek nenehno vabi k premišljevanju globoke resnice o Bogu, ki je edino Dobro, najvišje Dobro, edini razlog našega upanja in ljubezni, edini razlog našega bivanja: "Ti si dobro, vse dobro, najvišje dobro, Gospod Bog, živi in resnični" (Hvalnice Bogu Najvišjemu).

Vsaka misel o krhkosti našega bivanja naj nas z zaupanjem in ljubeznijo vodi k Njemu, da bo On sam postal prvi in edini dogodek našega življenja, prva in edina želja, prvo in edino merilo naših besed, del in dejanj.

Namesto tega se zanašamo nase, na svoja nagnjenja in prepričanja, velikokrat na svoje predsodke. Utrjujemo se v svojih stališčih, v svoji gotovosti, kar je v resnici le izraz našega strahu, ki izvira iz tega, da smo se ločili od edinega pravega Dobrega.

Bratskega življenja ne more biti, če ne molimo k Očetu z ustnicami in srcem, če molitev ne postane popolna prepustitev samega sebe Očetu. Bratskega življenja ne more biti, če se zanašamo samo nase, na svoje bogastvo, ki smo si ga nabrali izključno z Božjo milostjo. Prav v tem odnosu se kaže naša povezanost z Adamom in Evo ter njuno neposlušnostjo. V vsakem od nas je prirojena težnja, da se odcepimo od Boga in postanemo samosvoji, da se postavimo v prednostni položaj, da postanemo merilo svojega življenja, naših odnosov, naših odločitev in vlog, ki jih namenjamo drugim okoli sebe.

Če je utelešenje Božjega Sina za nas resnica in temeljni dogodek vere in če vera sovpada z življenjem – kot v življenju svetega Frančiška – ne bo težko razumeti, da je edini način za verodostojno pričevanje razlastitev po podobi Božjega Sina, po podobi številnih mučencev in svetnikov, ki so ljubili Boga do te mere, da so zanj dali svoje življenje. V Razodetju sveti Janez piše Cerkvi v Smirni: "Bodi zvest do smrti, pa ti bom dal venec življenja" (Raz 2,10c).

Kristus je tisti, ki mora voditi vse naše življenje, on sam s svojo kenozo, ponižnostjo, uboštvom in ljubeznijo. Vsi se zavedamo, kako težko je uresničiti te besede. Vsi se zavedamo, kako težko se je zvečer pred spanjem vprašati: Ali sem svoje življenje vodil v skladu z Božjo besedo? Kaj je Gospod želel od mene? Ali sem ga čakal v revnem? Ali sem ga srečal v trpljenju? Ali so se moje oči odprle za obzorje življenja z eno samo željo: "Koga imam v nebesih, če ne tebe? In na zemlji si želim samo tebe" (Ps 73,28). Kolikokrat sem danes vzel Sveto pismo v roke, ga preučil, iskal Gospoda, njegovo željo in ljubezen do mene? Potrebujemo urejeno molitveno življenje, ki bo dobro razporejeno čez dan in ga bodo vsi delili. Bistveno je, da v sebi ponovno odkrijemo sposobnost spraševanja o sebi, tako da bo želja po življenju in oznanjevanju evangelija še bolj goreča.

V našem življenju ne bi smelo biti prostora za vloge, ki jih pridobivamo zavedno, z namenom, da bi dosegli absolutni osebni status, dosežen za večnost. Na tem svetu smo romarji. Le če sprejmemo to realnost, bomo lahko skupaj načrtovali in zavestno razvijali svoje sposobnosti, tako da bodo bratje del našega življenja, da jih bomo vključili v svoj osebni svet, v svoje projekte in v svoje delo.

Dragi bratje, spremljevalci mojega življenja, ki sem jim vedno dolžan. Skupaj si ponovno pridobimo zavest, da ne more biti druge poti kot tista, ki jo je pokazal sveti Frančišek: živeti po evangeliju, usmeriti svoj pogled v Kristusa in mu slediti po poteh življenja. Naj vam Gospod da nemirno srce, srce pričakovanja, kajti naš Bog prihaja, vedno prihaja.

Za sklep tega sporočila nimam drugih besed kot besede svetega Frančiška: Naj vas Gospod blagoslovi in varuje, naj vam pokaže svoj obraz in se vas usmili. Naj obrne svoje obličje k vam in vam da mir. Naj te Gospod blagoslovi ... brat.

Izmir, 3. december 2021

Ob godu svetega Frančiška Ksaverja

+ *Martin Kmetec OFMConv,*
nadškof v Smirni

p. Tarzicij Kolenko
16. 1. (80 let življenja)

p. Benjamin (Ferdinand) Mlakar
24. 5. (80 let življenja)

p. Marijan (Franc) Cafuta
29. 6. (55 let duhovništva)

p. Janez Žurman
2. 7. (50 let duhovništva)

p. Franc Meško
8. 10. (75 let življenja)
4. 10. (50 let slovesnih zaobljub)

p. Janez Kurbus
28. 3. (75 let življenja)

p. Janko Gašparič
4. 10. (40 let slovesnih zaobljub)

p. Martin Kmetec
4. 10. (40 let slovesnih zaobljub)

p. Milan Kos
8. 8. (60 let življenja)

p. Janez Ferlež
29. 6. (25 let duhovništva)

p. Vito Muhič
29. 6. (25 let duhovništva)

br. Jože Stojin
3. 10. (25 let slovesnih zaobljub)

p. Andrej Feguš
3. 10. (25 let slovesnih zaobljub)

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

V zadnjih Sporočilih se je poročanje iz našega samostana sklenilo z mislijo, da vstopamo v novo pastoralno leto z mnogimi načrti in idejami, kako vernike in župnijske skupine ponovno pripeljati nazaj v cerkev in da obenem obstaja skrb, da se ne bi zgodilo ponovno zaprtje zaradi epidemije, kar bi onemogočilo pastoralno delo, kakor se je to dogajalo zadnji dve leti. In res, brž ko je kazalo, da se je obisk bogoslužja oživljal, je nastopil tako imenovani »četrti val« ter začel ponovno hromiti zunanje izraze duhovnega življenja.

Kljub vsemu pa se je nekaj vidnega vendarle dogajalo. Dekanijske rekolekcije zaenkrat duhovnike še vedno povezujejo in dajejo spodbude za pastirsko delo v župnijah, kolikor je glede na epidemiološke razmere seveda mogoče.

Med vsemi dogodki zadnjega obdobja je zagotovo vidnejšo sled pustila generalna vizitacija, ki jo je po pooblastilu generalnega ministra izvršil fra Ivan Bradarič, član hrvaške province in gvardijan samostana sv. Frane v Šibeniku. Pri nas se je odvijala od 15. do 18. oktobra 2021. Vizitatorja smo poskušali lepo sprejeti. Ker smo bratje v tem samostanu številčnejši, je bilo za nas predvidenega nekoliko več časa. Najprej smo brata popeljali na razgled mesta ter obisk proštjske cerkve. Posebej zanimiv je bil vzpon na zvonik, kjer je bil vizitator lahko pred pogledom na življenje in poslanstvo bratov najprej deležen čudovitega in posebnega razgleda na stari del Ptuja. Pogled je nato dopolnil še z grajskega hriba. Vizitacija je potekala resnično v duhu bratskega obiska. Ob sklepnem srečanju smo dobili celo vtis, da je bil vizitator z nami blag, saj se nam je sklepno poročilo zdelo kar nekoliko idealistično.

Kmalu zatem je 20. oktobra 2021 sledilo godovanje oktobrskih slavlencev v Piranu. Bratje Franc Meško, Danilo Holc in Janez Kurbus so v družbi lepega števila ostalih udeležencev lahko bratsko nazdravili ob izredno okusnih in izbranih kulina-

ričnih dobrotah. Gostiteljem se iz srca zahvaljujemo za lep sprejem.

26. oktobra 2021 so se bratje s samostanskima sodelavkama odpravili na izlet. Obiskali so muzej baroka v Šmarju pri Jelšah. Gre za rekonstrukcijo župnijskega gospodarskega poslopja, ki danes gosti izredno kvalitetne restavrirane baročne kipe z bližnje kalvarije. Sledila je okrepitev pri Halerju v Olimju. Dan so bratje sklenili z obiskom in prijetnim klepetom pri bratih olimskega samostana.

27. oktobra 2021 zvečer ob 17. uri je v samostanski cerkvi sv. Petra in Pavla potekala molitvena ura v Duhu Assisija za vse tri ptujske župnije skupaj. Žal je bila udeležba bolj skromna.

P. Janko je po operaciji hrbtenice v mesecu septembru 2021 končno le dočkal terapijo v Termah 3000 ali v Moravskih toplicah. Od 2. do 16. novembra 2021 se je tam tako rekoč razvajal in čas s priložnostnimi sprehodi izkoristil za oddih, da je ob vrnitvi spočit spet lahko poprijel za zaupano mu poslanstvo. To je bila idealna priložnost, da je lahko za doplačilo višjega standarda uporabil turistične bone obeh let. Ob tem se mu je ponudila še možnost, da je dve nedelji lahko preživel z bratom iz Turnišč, kjer se je – po pripovedovanju – izredno lepo počutil. P. Janku je veliko pomenilo, da je dobil priložnost voditi sv. mašo in nagovoriti dokaj polno cerkev vernikov.

P. Danilo je od 4. do 7. novembra 2021 poromal v Assisi. Skupaj s frančiškanom p. Janezom Papo

ter kapucinom br. Marjanom Potočnikom je duhovno spremljal avtobus romarjev, predvsem članov Frančiškovega svetnega reda. Romanje je organizirala predsednica OFS Slovenije s. Fani Pečar skupaj z br. Mirkom Potočnikom. Bila je čudovita duhovna izkušnja, tudi izkušnja miru, saj so bile ulice in svetišča izven poletnega časa pa tudi zaradi epidemioloških razmer brez večjega vrveža.

V nedeljo, 7. novembra 2021 (na zahvalno nedeljo), je v cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptujju svoje večne zaobljube v redu frančiškank Marijinih misijonark izpovedala sestra Iva Horvat iz župnije sv. Vida na Vidmu pri Ptujju. Slovesne svete maše in praznovanja so se poleg sester iz Ljubljane in Celja, bratov minoritov in kapucinov udeležile tudi sestre iz Avstrije, s Poljske in Madžarske, njena družina, prijatelji in župljani njene domače župnije Videm pri Ptujju. Mašo je v navzočnosti drugih duhovnikov daroval p. Cristian Balint, medtem ko je zbrane v pridigi nagovoril jezuit p. Miran Žvanut. Sestre in vsi navzoči so bili prijetno presenečeni, ko je pridigo začel v poljščini, nadaljeval v slovenščini in sklenil v angleščini; tako ni bil potreben poseben prevod. Bogoslužje je bilo bogato, saj so pesem sester in kapucinov na koru spremljale klaviature, zvok flavte, kitare, mandoline, kontrabasa in bobna. Domači župnik p. Tazicij Kolenko je v uvodu v očenaš povedal, da je podobno, kot je sv. Frančišek imenoval za svojega očeta nebeškega Očeta, Gospod tudi s. Ivo poklical, da najde dom, ljubezen in varnost pri svojem

Očetu v nebesih. Sestra Iva si je za geslo večnih zaobljub izbrala besede evangelista Janeza, ki jih je Jezus izrekel svojim učencem: »Jaz sem pot, resnica in življenje.« Sestra Iva je ob koncu svete maše od generalne predstojnice prejela misijonsko poslanstvo, ki ji ga je izročila provincialna

predstojnica s. Marzena Dzikowska. Poslana je bila v provinco Indonezije, kjer bo priča vstalega Gospoda v največji muslimanski državi na svetu, ki ima le tri odstotke kristjanov. Po sv. maši so sledila voščila, pesem in prigrizek na samostanskem dvorišču. Ob slovesnem kosilu je s. Angela, doma iz Indonezije in misijonarka na Poljskem, predstavila nekaj fotografij in zanimivih informacij o Indoneziji. Navzoči so lahko zaplesali še indonezijski ples. Praznovanje se je sklenilo z mislijo in molitvijo, naj Gospod vodi s. Ivo na vseh njenih poteh, da bo njeno življenje obrodilo obilen sad.

P. Jože Osvald je že nekaj časa zdravstveno pešal in ob diagnozi resnejše bolezni, ki je v zadnji fazi zahtevala hospitalizacijo, smo se začeli počasi pripravljati na njegov prehod v večnost. V tem času je bil s p. Jožetom še najbolj povezan p. Milan Kos, ki mu je skoraj vsak dan prinašal duhovno hrano. P. Jože se je dokončno srečal z Gospodom na praznik sv. Elizabete Ogrske, 17. novembra 2021. Morda je bilo to lepo znamenje, saj je veliko svojega časa posvetil spremljanju bratstev Frančiškovega svetnega reda. Zdelo se je tudi, kakor da bi svojo smrtjo želel počakati še p. Janka, da se vrne iz zdravilišča. Kakor da bi želel, da ga p. Janko, ki mu je podaril veliko svojega časa, pozornosti in nege, pospremi še ob zadnjem slovesu. Ob zadnjem obisku v domu v Juršincih mi je p. Jože močno stisnil roko in zašepetal približno takole: »Bodite zvesti in dobri!« To je bilo zame znamenje, da se je sam zavedal svojega stanja in da je ob koncu želel iskreno – tako za ljube mu brate ka-

kor provinco – izraziti neke vrste svojo poslednjo željo in spodbudo. Bratje smo p. Janku hvaležni za dolgotrajno spremljanje in oskrbo p. Jožeta v zadnjem obdobju življenja.

Po dolgem času je konec novembra iz Kazahstana na zaslužen oddih med nas prišel p. Miha B. Majetič. Veseli, da lahko z njim spet v živo pokramljamo, smo ga povabili na Ptuj. Na tretjo adventno nedeljo je nagovoril tudi naše vernike. P. Mihi hvala za njegovo pričevanje.

V teh predprazničnih in prazničnih dneh vas bratje ptujskega samostana skupaj s p. Emilom, ki zavzeto skrbi za dornavsko župnijsko občestvo, lepo pozdravljamo ter želimo blagoslova ob srečanju z Novorojenim.

p. Danilo Holc

Minoritski samostan sv. Frančiška

Lepo pozdravljeni, bratje v provinci in tudi vsi, ki berete Sporočila.

Od zadnjega poročanja iz drugega najstarejšega samostana v provinci je preteklo kar precej časa. Bili smo malo v skrbah, kako bo to poletje steklo, kako nam bo nagajal covid-19. Hvala Bogu, da smo lahko sprejemali tako skupine kot tudi posameznike, ki so se dobro počutili med nami. Tudi kuhinja je kar lepo stekla, ker smo imeli različne kuharice in kuharja; v največjih stiskah je naš br. gvardijan Robert sam prijel za delo v kuhinji in nas ter goste razvajal. Res mu kuhinjske veščine lepo tečejo, zato se mu tudi zahvaljujemo. Nekatere skupine so sicer odpovedale bivanje pri nas, ker so se nekateri okužili in tako so vsi ostali doma. Pogrešali smo skupine iz naših samostanov, izjema je Podlehnik z ministrantsko skupino s p. župnikom. Ampak vemo, da je pandemija, ki ni prenehala, nagajala vsem. Tudi vsi koncerti, ki se v poletnem času odvijajo v našem križnem hodniku, so se zvrstili brez težav. Če potegnemo črto pod poletjem, ki je za nami, smo vseeno zadovoljni z obiskom, ker vsak dan slišimo, kako se pandemija neusmiljeno širi.

Sedaj pa še malo o našem obnavljanju križnega hodnika, ki je še vedno v delu. Zakaj? Odgovor je preprost. Podjetje, ki je obnavljalo hodnik, se je moralo držati direktiv mestnega oddelka za ohranjanje in varstvo zgodovinskih spomenikov. Tako so se kmalu po končanem delu naenkrat pojavili rjavkasti madeži, zato smo se pritožili in zahtevali popravilo. Na to še danes čakamo, ker se morajo zidovi posušiti, podjetje pa nas zmeraj tolaži z obljubo: »Pridemo na začetku tedna!« Isto se dogaja že celo jesen z obnovo parkirišča in zadnjega dvorišča. Ne znamo vam povedati, ali bodo začeli letos ali pa drugo leto. Covid lahko samo ovira delavce, če zbolijo. Mi smo zdravi kot »dren«, hvala Bogu.

Sedaj se je začel adventni čas, čas koncertov, ki jih izvaja MPZ Georgios, kjer sodeluje tudi naš sobrat Robi. Covid nagaja tudi Miklavžu, a nič za to – bomo košare postavili kar pred vhodna vrata in čakali za zaprtimi vrati, da nam ponoči kaj prinese, če nič drugega, pa dobropis za stvari, ki jih bomo naslednjo pomlad in poletje lahko prišli iskat.

Slišal sem izjave nekaterih izkušenih jasličarjev, da celo leto pripravljajo jaslice. Tudi jaz sem pričel z delom že januarja, a me je potem br. Janez kot magister opomnil, da še ni advent, zato sem napol izdelane hiške odložil v delavnici, seveda z opozorilom: »Roman, kdaj boš že pospravil delavnico in te tvoje hišice?« Odgovarjal se mu, da moram končati elektrifikacijo. To se je zgodilo septembra, ko sem na žalost opazil, da sem spomladi z napačno maso ometal zidove hišic in je vse odpadlo, pa sem moral ponovno spet vse ometati. Sedaj še vse drži. Delavnico so pospravile dobre roke. Takoj po prazniku Brezmadežne začnemo bratje s postavljanjem jaslic

v cerkvi in v samostanski obednici, ker letos ne bo organiziranih predstavitev jaslic po vseh cerkvah (kapelah) v Piranu. Jaslice bodo tudi v stolnici pri sv. Juriju. Mi imamo edini v Piranu cerkev cel dan odprto za molitev in obisk. Tako obiskovalci lahko občudujejo jaslice – kipe (upodobljene ljudi Pirana in okolice), ki so delo gospe Lojzke Ulman. Tudi sobratje ste povabljeni, da pridete kaj naokrog, covid pa pustite doma.

Začel se bo tudi čas, ko bova patra priskočila na pomoč sosednjim župnikom, da bodo ljudje lahko opravili božično spoved. Pri inavguraciji novih orgel v Kopru nismo osebno sodelovali, smo pa sodelovali pri zamenjavi župnikov pri sv. maši tisti večer. Vsem sobratom in tudi vsem, ki boste prebrali to naše poročilo, želimo, da bi se učili poslušati drug drugega. Blagoslova in milosti v božičnem času in naprej v novem letu želijo bratje iz Pirana.

p. Roman Tkauc

Minoritski samostan sv. Vida

Pri molitveni uri pred Najsvetejšim za duhovne poklice na prvi petek sem bil v spovednici. Ker ni bilo nobene gneče, me je prešinila misel, da je župnija sv. Vida resnično zelo misijonsko zaznamovana. Ne zaradi tega, ker je bila pri nas vseslovenska misijonska nedelja, ampak zaradi dejstva, da je iz naše župnije izšel eden velikih misijonskih vizionarjev p. Miha Drevenšek. Imamo pa še dva živa misijonarja, in sicer nadškofa in metropolita p. Martina Kmetca v Izmirju v Turčiji, na prvo nedeljo v novembru pa je naredila večne zaobljube mlada s. Iva Horvat, ki naj bi odšla v Indonezijo.

Težko boste našli župnijo, ki bi bila tako zaznamovana z misijonskimi poklici. Vsak poklic je izprošen. Zato moliti sinodalno – da skupaj molimo patri in verniki. Eni drugim smo podpora. Hvala Bogu, da se je to uresničilo tudi pri nas s prihodom p. Klemna.

O misijonski nedelji, ki je bila 24. oktobra, je ob-

širno in lepo pisal naš tajnik p. Danilo, zato bi želel omeniti samo pripravo na misijonsko nedeljo. To je bila duhovna obnova za župnijo, da bi župnijsko občestvo v živo spoznalo življenje redovnic in da bi kot domače župnijsko občestvo skupaj molili za sestro, ki se je pripravljala za končni DA Bogu, ki jo je poklical. Prvi dan, v petek, so sestre pripravile molitveno uro pred mašo. Drugi dan, v soboto, so obiskale nekaj bolnikov in ostarelih, ki so jih bili zelo veseli. Najbolj je pritegnil pogovor s sestrami v živo po večerni maši. Vprašanj ni bilo konec. V nedeljo pa smo sestram dali besedo pri mašah. Sodelovale so tudi v nedeljo pri slovesni nadškofovi maši. Seveda smo jih povabili tudi k bratski mizi. Spominjam se, kako je Iva po končanem študiju nekaj časa vsak dan prihajala med tednom k maši. Nekega dne pa me je prosila za pogovor. Kako srečen sem bil, ko me je prosila za priporočilo domačega župnika, ker se je odločila iti k sestram frančiškankam Marijinim misijonarkam. Kakšno veselje. Šla sva v kapelo in podelil sem ji blagoslov. Sprejem v samostan je bil nepozaben. Povabljen sem bil skupaj s starši. Maša je bila čudovito pripravljena, pri njej so jo sestre tako lepo sprejele – bila je takoj »kot doma«. Če se spomnim, kako smo bili mi sprejeti in kako so pri nas sprejemali nove kandidate ... Vedno se učimo. O zaobljubah sestre Ive bi bilo kaj pisati, vendar to ni v naši pristojnosti, ker so zaobljube potekale na Ptuj.

Kaj je novega v samostanu in župniji?

V novo pastoralno leto smo stopili ne kronično, ampak koronično. Ker prejšnja leta nismo imeli vpisa otrok, saj ni bil potreben, smo to morali narediti, ker bi se lahko zgodilo, da bi spet imeli verouk na daljavo. Zadelo nas je, da imamo vsak razred posebej, ker jih ne smemo združevati. Tako imamo dvakrat več ur verouka. Srečo imamo, da imamo verouk pred poukom v šoli in med njim. Tako otrokom ni treba posebej hoditi k verouku in zato imamo tako lep odstotek prijavljenih veroučencev. Pa še to: brez dogovora so nam zamenjali katehistinjo, ki se mora daleč voziti, zato so stroški prevoza občutno večji, posledično je večji tudi mesečni obračun.

Imeli smo veliko povpraševanje po Miklavžu. Covid, covid, kako si prikrajšal otroke! No, Miklavž ni čisto pozabil na otroke, obiskal jih je na FB naše župnije. Kako bo z božičem, še ne vemo. Ker je božična devetdnevnik pri nas nekaj tradicionalnega, bomo tudi letos skušali nekaj pripraviti. Posebne devetdnevnik letos nisem pripravljaj, MINPS je tako že pokojni, pa se bomo vsak zase neko znašli. Preživeli smo dve vizitaciji. Posebej generalna je bila bolj »bratski domjenak«. Drugače pa se po hiši sliši vrtanje. Začeli smo v kleti, da pripravimo prostor za razne deponije in se bo potem lažje nadaljevalo z deli. Zakaj se že prej nismo odločili za začetek del? Ker je mlajši pater zahteval, da moramo obnoviti vso vodovodno inštalacijo, kar bi bil zelo velik strošek. Prišel je pravi človek, ki je očistil vodni kamen in nekaj »pošraufal«, pa imamo povsod normalno vodo. Naročili smo nekatera mizarska dela, potem pa bo šlo naprej, če Bog da zdravje.

In če smo pri zdravju, moram povedati, da nas je obiskala korona: najprej kuharico Roziko, p. Jožeta, s p. Klemnom pa se braniva, dokler bo šlo. Slišim pa, da se je v drugih samostanih kar udomačila.

V župniji se močno čuti razklanost med dobrimi verniki, ki se sami izločijo iz občestva, ker se nočejo cepiti. Drugače pa je občutek, da so se ljudje naveličali izolacije in se počasi vračajo. Pa še nekaj čudnega: ko zaključujem te stavke, mi nekdo na glas bere moje stavke v računalniku. Se je splačalo

pisati, ker tega še nisem doživel.

Bratje z Vidma želimo vsem bogato doživete praznike.

p. Tarzicij Kolenko

Minoritski samostan Svete Trojice

Dragi bratje in ostali bralci Sporočil. Zadnje pisanje iz naših koncev sem začel nekako takole: »Od zadnjega zapisa iz naših Haloz se je marsikaj zgodilo. Nekaj od tega, kar ni iz spomina pobegnilo, bom tule dol zapisal.«

In nekaj dogajanja se je vendarle nabralo in ohranilo v spominu. Po zlati maši našega zlatomašnika p. Benjamina, ko so ugasnili reflektorji oz. kot bi sam dejal: »Sic transit gloria mundi«, smo se začeli pripravljati na praznovanje mašniškega posvečenja novomašnika p. Klemna, ki je potekalo v naši bližini, na Ptujski Gori. Hvaležni za novomašnika in hlepeč po novomašnem blagoslovu, smo se posvečenja udeležili v polni trojiški postavi. Na sam dan nove maše pa sva se dva brata udeležila novomašnega kosila in slovesnih večernic.

Dopoldne novomašnega dne smo bratje iz naše skupnosti preživeli ob praznovanju šentvoršce na Ptujski Gori, kjer je bilo romanje župnij Sveta Trojica in Videm pri Ptuj.

Poletje smo bratje preživeli malo doma in malo na »lepšem«. V župniji smo opravili krste in poroke za eno leto nazaj, tako da imamo trenutno »pozitivno« bilanco pri razmerju: krsti – krste. Želimo si, da se razmerje ne bi prevesilo. Tu in tam smo kakšni župniji posodili zlatomašnika za župnijsko slovesnost in s tem omogočili, da se je tudi njihova cerkev odela v zlato in se je božje ljudstvo lahko zahvaljevalo Stvarniku za dar nekdanj »njihovega gospoda« in za zvestobo poklicu.

Nudili smo pomoč sosednjim župnijam oz. duhovnikom, ko so le-ti »opravili dolžno odsotnost iz župnije« zaradi letnega dopusta, o katerem tako radi pišejo naši škofje v Sporočilih. P. Janez je poletje preživel v pisanju, načrtovanju in pripravah na

izid knjige o našem velikem misijonarju p. Mihi Drevenšku ter v pripravah na misijonsko nedeljo, k čemur so ga povabili v Misijonskem središču Slovenije. O oddihu trenutno samo razmišlja in ga prestavlja na čas, bolj ugoden za koriščenje bonov. P. Benjamin je oddih preživel v njemu dragem Olimju. Za p. Andreja pa je poletje minilo v slu-

ženju posameznim skupinam skavtov. Skavte je duhovno spremljal na treh taborih in na eni taborni šoli, v avgustu pa je z ministranti poromal za nekaj dni na obalo in si po poti prepeval refren: »V dobrem starem Piranu si bom dušo nahranu ...«

Nato je prišla jesen in z njo priprave na novo pastoralno in veroučno leto, v katero smo letos stopili polni upanja, da bo drugače kot lani, ko smo veroučno leto sklenili v »dopisnih srečanjih« in božje ljudstvo večkrat srečevali na cesti kot v cerkvi.

Oktober je bil za našo skupnost prazničen. Konec septembra je izšla knjiga o p. Mihi Drevenšku in se skupaj z avtorjem podala na pot po sosednjih župnijah in župnijah naše domovine. V samostanu in župniji smo oktober pričeli s pripravo na praznik serafskega očeta svetega Frančiška, v domu duhovnih vaj pa z duhovnimi vajami za naše birmance; bile so ene redkih, ki smo jih nato v domu duhovnih vaj spravili pod streho pred ponovnim »koronavalovanjem.«

Smo pa pod našo streho uspeli gostiti prijetni srečanja za asiške romarje in asiške oljkarje, ki so v hišo prinesli tudi nekaj p. Janezu tako dragega asiškega duha in odprli »skrinje s spomini«. Kot prva izmed skupnosti naše province smo v začetku meseca sprejeli generalnega vizitatorja p. Ivana, z njim opravili bratske pogovore, mu predstavili ži-

vljenje bratstva ter praznovali bratski samostanski kapitelj pred njegovim odhodom naprej.

Misijonsko nedeljo na Vidmu pri Ptuj, v rojstni župniji p. Miha, smo pričakovali z velikim vznemirjenjem, ker je bil v pripravo le-te močno vključen p. Janez. Žal je »koronavalovanje« preprečilo in na prihodnjo pomlad premaknilo osrednje praznovanje in nastop združenih zborov. Potekala pa je molitvena ura in nadškofova maša ob somaševanju slovenskih misijonarjev, ki so si ob sklepu maše vsi slovesno nadeli »Mihov klobuček« in tako pokazali, da želijo biti v oznanjevanju vsi p. Miha, ki se ni šparal, ko je bilo potrebno darovanje, ampak je vedno in povsod živel evangeljski »tako.« Povedano z besedami p. Miha: »Da ne ljubim, da bom ljubljen. Ampak ljubim, ker sem ljubljen. Od Boga. Če pa imaš to, pa dostikrat niti ne šteješ stvari, kaj se s tabo dogaja, kaj delaš, koliko žrtvuješ. Ker potem to postane del tvojega življenja.«

Mesec oktober smo v župniji sklenili s pravim lovskim pogrebom, ki je imel vse, kar mora imeti lovski pogreb. Čeprav o lovcih krožijo razne »lovške«, je treba tokrat lovce pohvaliti. Bili so pravi vzor z disciplino in strumno držo pri maši in pogrebu. Na pogrebu že dolgo ni bilo toliko moških v prvi vrsti. In ta ni lovska.

V mesec november smo vstopili povezani v molitvi za naše drage rajne, ki nas je po odloku Apostolske penitenciarije ves mesec vabila in zbirala. Imeli smo tudi čast gostiti svete device oziroma sestre frančiškanke Marijine misijonarke, ki so se na zahvalno nedeljo skupaj s svojo sestro Ivo veselele njenih večnih zaobljub in novega misijonskega poslanstva.

Pokusili smo novo vino, ki so ga na zahvalno nedeljo k maši prinesli lokalni vinski veljaki in ga vlili v nov sod. Po maši so tako dolgo »gledal', kaj je not«, da je sod postal lažji in so ga nato lažje predstavili in pospravili na varno. »Daleč od oči, daleč od grla.«

Pohorskih duhovniških dni, tako dragih našemu krajevemu škofu Alojziju, smo se udeležili v zavetju domačega ognjišča in tako »v živo« v troje, sicer

pa v velikem številu na daljavo gradili duhovniško bratstvo. Z zanimanjem smo prisluhnili »pomislekom« in spodbudam Gregorja Čušina ter generaciji našega zlatomašnika, »zlatemu« škofu Juriju. Konec novembra smo vstopili v adventni čas, ki nas vse skupaj vabi, da poleg sveč na adventnem vencu prižigamo luč in pripravljamo pot tudi v svojih srcih ter kakor modre device s svetilkami čuječnosti in oljem dobrih del pričakujemo Ženina – Kralja, ki prihaja.

Dragi bralci teh vrstic, želim vam blagoslovljeno in doživeto praznovanje Rojstva. Naj se tudi v vas (po)rodi in (za)živi Življenje.

Blagoslova vsem,

p. Andrej M. Sotler

Minoritski samostan Matere Božje

»Mislim, da je skrajni čas, da ljubezen do domovine vendarle postane močnejša od sovraštva do drugih ... Vsaj zame velja – I feel SLOVEnia,« je pred kratkim zapisal slovenski zunanji minister dr. Anže Logar.

Gotovo je podobnega mnenja tudi marsikdo izmed nas, ki to beremo. Trenutna zdravstvena situacija nas je pripeljala v neko čudno stanje – v družbi in tudi v Cerkvi na Slovenskem. Zagrenjenost, zapiranje vase, nezaupanje, kritiziranje, »pametovanje«. A tukaj je sveti adventni čas, ki nas vabi: Gospod je naše veselje, pojdimo mu naproti!

Hvala Bogu se v baziliki Matere Božje s plaščem še vedno radi zbirajo verniki in tisti, ki pridejo samo pogledat; romarji in izletniki; tisti, ki se pridejo zahvalit, in tisti, ki pridejo prosit. To nas, brate, ki delujemo na tem blagoslovljenem mestu, navdaja z veseljem in upanjem: še je prisotno zaupanje in upanje v slovenskem človeku. Še je prisotna vera.

P. Martin vodi pastoralno delo, ki poteka glede na situacijo. Veroučno leto se je začelo v »normalnem času« in verouk poteka pod »aktualnimi pogoji«. Veseli smo krstov in porok – tudi 70. obletnice poroke para, ki se je leta 1951 poročil v župnišču, saj je bila takrat cerkev zaprta. Bog jima nakloni še blago-

slova. Pevci se v okrnjeni sestavi zbirajo na vajah in pevsko oblikujejo bogoslužje. ŽPS se srečuje (tudi v skupinah) in svetuje župniku. Karitas ohranja stike po modernih medijih (Zoom, telefon) in je v tednu Karitas ponudil vrečke, ki so jih župljani napolnili z materialnimi dobrinami za obdaritev družin pred božičnimi prazniki. Miklavž zbira prispevke, da bo obdaril vse veroučence. Adventne venčke smo blagoslovili pri svetih mašah na 1. adventno nedeljo, za postavitev jasic se zbirajo ideje. Skupina čistilcev in krasilka cerkve prihajajo tedensko, gospa in gospod, ki skrbita za urejenost okolice cerkve, se oglasita po potrebi. Tudi na urejenost groba naših sobratov nismo pozabili in v mesecu novembru še posebej molili za naše pokojne farane.

Gvardijan in ekonom p. Marjan skrbi za moderiranje samostanske skupnosti in samostanskega dela ter skrbno vodi ekonomijo, da zapustimo skupnosti za nami »čiste račune«. Glede na možnosti in situacijo pa poskrbi še za sveže ribe iz slovenskega morja.

Kar se tiče mojega dela v »kategorialni pastoralni« v Slovenski vojski, sem bil v preteklem obdobju veliko na terenu – večdnevne vojaške vaje in strokovna usposabljanja (Novo mesto, Ajševica, Poček, Postojna, Triglav). Sicer pa sem veliko na cesti – ne samo dnevno s Ptujске Gore v Ljubljano, ampak velikokrat še dlje (Bohinjska Bela, Pokljuka, Kranj, Novo mesto). V preteklem obdobju smo povabili tudi škofa Antona Jamnika, ki je v kapeli sv. Ivane Orleanske v Vojašnici Edvarda Peperka v Ljubljani

daroval sveto mašo za zdravje (posebej vojakov, vojakinj in družin). Iskrena hvala skupnosti samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani, da lahko po potrebi prespim in privarčujem »energijo«. Odsoten sem tudi preko vikenda (krsti, poroke, slovesnosti, žegnanja). Pred mano je obisk Miklavža po vojašnicah, pa teren (Ajševica – izdelovanje poslovnega načrta 2022/23), izdelava jaslic po kapelah. Adventni venčki pa že krasijo in zbirajo vojake po kapelah – vesel sem ideje vojakov (kakor vsak župnik idej svojih faranov), da smo pred 1. adventno nedeljo ob blagoslovu venčka imeli molitev za Luč. Pred božičem bomo po kapelah vojašnic imeli »praznično sveto mašo«, da bom (vsaj zaenkrat tako kaže) po dolgih letih lahko praznike obhajal v domači skupnosti. Obisk dolžnostnih mest zaradi situacije namreč odpade, v tujino (Kosovo, Latvija, BiH) pa bodo praznično vzdušje ponesli drugi vojaški kaplani. Načrtujem tudi predpraznični obisk pravoslavne in židovske skupnosti v Ljubljani ter obisk podenot 1. brigade Slovenske vojske po vsej Sloveniji in nagovor pred prazniki (božič, dan samostojnosti

in enotnosti ter novo leto).

Miklavž nas bo gotovo obiskal in nagovoril k dobrodelnosti – ne samo do drugih, ampak predvsem do sobrata v domači skupnosti; možnosti je veliko. »Zaradi Jezusa imava dolžnost, da sva

si dobra; da se imava rada; da se spoštujeva« (dr. Peter Štumpf, murskosoboški škof).

Stopimo naprej, pristopimo k adventnemu venču, in če je treba, do (so)brata ali sestre v Kristusu. Veliko je tistih, ki potrebujejo toplino besede, ki topi oklep osamljenosti. Mnogi si želijo preprost in iskren dotik otrdelih src in stisk roke, da ogreje utrujene roke in doživi dostojanstvo osebe in dela, ki ga opravlja (preprosta ženica, oče s kmetije, čistilka v službi, dobrohotna medicinska sestra, vaški župnik, ki obiskuje bolne in ostarele, vojak, ki premražen varuje mejo naše domovine, sobrat, ki ga tarejo osebne skrbi ...). Pozabi nase, na svoje stiske in bolečine; izžarevaj veselje, opogumljaj in ... naj ti ne zmanjka časa, ko je treba nekomu prisluhniti. Kje zajemati moč? V tihi in vztrajni molitvi, dan za dnem ... in v neomajnem zaupanju.

Naj bo letošnji adventni, božični in novoletni čas priložnost, da zberem pogum za mala dejanja ljubezni ... tudi do osamljenih in pozabljenih.

Bodimo apostoli v imenu Luči/Ljubezni!

p. Vito Muhič

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Lep adventno-božični pozdrav pošiljamo vsem sobratom iz olimskega samostana. Radi bi vas seznanili z našim delom in življenjem v letošnji jeseni. Ozrimo se nekaj mesecev nazaj in pogledimo, kaj smo v tem času doživeli.

Vstopili smo v mesec, ki mu je slovenski človek nadel lepo ime vinotok. Vinogradniki v naši župniji že pobirajo letošnje grozdje, ki je hvala Bogu dobro obrodilo. Tudi naš romarski dom vsak teden znova rodi nove duhovne sadove, saj je v njem teden za tednom nova skupina kristjanov, ki hočejo na duhovnih vajah poglobiti svoje duhovno življenje. Prav te dni je s svojimi obiskovalci duhovnih vaj prišla uršulinka s. Štefka. Res je lepo v čudoviti naravi in mirnem okolju Olimja doživeti Božjo bližino. Prve dneve oktobra je naš p. Janez Šamperl znova izdal

knjigo Daleč naprej je tekel, tokrat o našem misijonarju v Zambiji p. Mihiu Drevenšku. Predstavil jo je na več krajih, začel pa v minoritski cerkvi na Ptuj. Letos mineva že deset let od prerane smrti našega misijonarja p. Miha. Njegovo telo počiva v Afriki, ki ji je posvetil vse svoje življenjske moči in talente. Tako tudi oktobrska duhovna misel za naše občinsko glasilo Naše oko, ki smo jo napisali patri, govori o p. Mihiu, možu tisočih talentov, in o molitvi rožnega venca, ki je p. Mihiu dajala moč za delo v Gospodovem vinogradu daleč od rodne grude. P. Ernest Benko je bil oktobra izbran v Duhovniški svet celjske škofije in postal tudi prodekan nove združene dekanije. Svojo prvo mesečno konferenco so imeli v Šmarju pri Jelšah, na god ustanovitelja kartuzijanov sv. Bruna. Novi škof Maksimilijan je že na začetku svoje odgovorne službe zaoral zelo globoko in v to duhovno brazdo želi povabiti tudi vse svoje duhovnike in narediti celjsko škofijo živo v veri, upanju in ljubezni.

V ponedeljek, 18. oktobra, je prišel v naš samostan na vizitacijo p. Ivan Bradarić iz Šibenika. Že prvi dan je imel pogovor s p. Danijelom Golavškom in br. Jožetom Strojnom, naslednji dan, v torek, pa še s p. Jožetom Lampretom in gvardijanom p. Ernestom Benkom. Vizitacijo so sklenili v novi župnijski pisarni s skupnim pogovorom. Bratski obisk vizitatorja p. Ivana bo spodbuda vsem v samostanu za poglobitev svoje vere in redovniškega poslanstva. Obenem je to tudi priložnost, da se z večjo zavzetostjo lotimo sinode, ki smo jo začeli s sv. mašo v celjski stolnici, ki jo je v nedeljo, 17. oktobra, vodil novi celjski škof Maksimilijan Matjaž. Srečanja ob mašni daritvi so se iz naših treh župnij udeležili p. Ernest in p. Danijel ter nekateri člani in članice naših ŽPS. V sredo, 20. oktobra, je bil p. Ernest povabljen, da blagoslovi novo pridobitev našega sosedu g. Boruta Ježovnika z Jelenovega grebena, ki je nekaj deset metrov nad samostanom postavil veliko zgradbo, predelovalnico divjačinskega mesa. Ugotavljamo, da so vsi naši podjetniki v župniji uspešni in so s samostanom prijateljsko povezani. Tudi to jim prinaša blagoslov.

Na misijonsko nedeljo, 24. oktobra, je bila v župniji Videm pri Ptuj vseslovenska prireditev z naslovom Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala. Molitveno uro je vodil p. Janez Šamperl, sv. mašo pa je ob somaševanju več kot tridesetih duhovnikov vodil mariborski nadškof Alojzij Cvikl. Iz samostana v Olimju se je slovesnosti udeležil p. Ernest Benko, ki je med molitveno uro spregovoril o misijonarju p. Mihiu Drevenšku, ki mu je bila letos posvečena misijonska proslava. O p. Mihiu so pričevali tudi drugi misijonarji in sodelavci, ki so z njim skupaj delali za boljši svet, med njimi tudi dolgoletni misijonar v Zambiji p. Stanko Rozman. Ob tej priložnosti smo vsi prisotni dobili v dar majhen zelen klobuk, prav takega, ki ga je na vseh svojih misijonskih poteh nosil p. Miha, ki se je ravno pred desetimi leti poslovil s tega sveta in odšel po plačilo k Bogu. Ta dan je bilo moč tudi kupiti novo knjigo o p. Mihiu. Nadškof Cvikl je v svojem govoru nanizal nekaj najlepših lastnosti, ki jih je imel p. Miha in jih kot jagode na rožnem vencu delil med svoje ljubljene afriške ovčice. Tudi p. Ernest je spregovoril o velikem daru, ki ga je p. Miha dobil od Boga, da je znal s svojo preprosto in razumljivo besedo že doma v Sloveniji, potem pa tudi v Afriki nagovarjati množice vernikov in jih voditi na pot k Bogu. P. Miha je bil res črnc v beli koži, ki se je popolnoma zlil v eno s svojim afriškim ljudstvom.

V času krompirjevih počitnic smo imeli v Olimju množico obiskovalcev iz vse Slovenije. Prišli so tudi sobratje s Ptuja in p. Klemen z Vidma pri Ptuj z ministranti.

Naš p. Jože Lampret, ki je v svojem življenju le redko ali skoraj nikoli obiskal zdravnika, je zbolel. Tudi tokrat ni spregovoril o svojih težavah, dokler ga nismo začeli spraševati, ali je z njim vse v redu. Na plečih mu je začela rasti bula, ki ga je vedno bolj bolela. Ko je bilo dovolj kritično, je šel k zdravniku, ki ga je napotil v brežiško bolnišnico, kjer so mu odstranili izrastek. Dva dni po operaciji je odšel v Gradec. Tam se mu je rana odprla. V bolnišnici usmiljenih bratov so mu rano očistili. P. Jože je

doma obiskal zdravnika in zdaj pridno hodi na previjanje svoje rane v bližnje ambulate. Zaradi koronavirusa mora vsakič čakati, a se je navadil in njegovo zdravje se hitro izboljšuje. Ima pa probleme tudi s hojo, zato je šel v Rogaško, da so slikali njegova kolena. Trenutno čaka na izvide.

Za 1. november, dan, ko se spominjamo naših pokojnih, smo imeli v naših župnijah bogoslužje v vseh treh župnijah, najprej v cerkvi Device Marije na Pesku, kjer je bil po maši blagoslov grobov. V Olimju je bila sveta maša, molitev spominov in blagoslov grobov kar na pokopališču. Sveta maša z molitvijo spominov je bila tudi v cerkvi sv. Miklavža v Polju ob Sotli in po maši blagoslov grobov.

V nedeljo, 7. novembra, smo se pri sv. mašah Bogu zahvalili za prejete darove v tem letu, predvsem za darove »matere zemlje«. Naše cerkve so bile okrašene s poljskimi pridelki. Mogoče nam bo to pomagalo, da bomo še bolj cenili kmečko delo in pridne roke, ki obdelujejo zemljo. Na ta dan je bila sv. maša namesto v Podčetrtku pri Sv. Križu na Imenski gorci, saj je cerkva postavljena na hribu med vinogradi.

Vsi skupaj pa se pripravljamo tudi na timsko delo v novonastali dekaniji. Prvo srečanje je bilo kar v Olimju, na katerem so se zbrali duhovniki in nekaj naših vernikov. Sv. mašo je ob somaševanju 20 duhovnikov vodil novi prodekan p. Ernest Benko. Konferenco smo zaključili s skupnim kosilom in prijateljskim pogovorom. Te dni se je v našem romarskem domu skupaj z duhovnim voditeljem

Vladom Bizjakom mudilo tudi šest fantov iz pripravljalnega letnika, ki bodo, tako upamo, že drugo leto jeseni odšli v ljubljansko bogoslovje in začeli s študijem teologije. Tu imajo vse pogoje za mirno in poglobljeno razmišljanje o svoji bodoči življenjski poti in svojem duhovnem poklicu, ki jih čaka.

Sredi novembra je prišlo med nas poročilo, ki ga je napisal generalni vizitator p. Ivan Bradarič, gvardijan samostana sv. Franje v Šibeniku. O vsakem samostanu je dal svojo oceno. O nas v Olimju je takole zapisal: »Lahko bi se skoraj reklo, da gre za idealno skupnost. Ta samostan veliko nudi. Bratje gojijo bogat apostolat. Morda ljudi nekoliko moti le to, da bivajo kot v gradu. Kljub temu pa bratje živijo svoje redovništvo in lepo delajo. Imajo majhne župnije. Skupnost je naredila čudovito potezo, da je pristopila na pomoč škofu v težki situaciji, čeprav so bili nekateri bratje do tega kritični. Ker so bratje v skupnosti menili, da to pomoč zmorejo nuditi sami, so lahko to tudi sprejeli. Romarski dom oz. hiša duhovnih vaj je na idealnem kraju, še posebej kar se tiče okolja. Bratje se poleg neke vrste lekarniške dejavnosti ukvarjajo tudi s pastoralno turizma. Vse skupaj deluje kot zaokrožena celota. Seveda pa je ob tem opaziti tudi gvardijanovo zgaranost in utrujenost.« Pogumno naprej, pravimo bratje in gremo novim duhovnim zmagam naproti. Sv. papež Janez Pavel pa nam iz nebes kliče: Korajža velja!

Zahvalna nedelja je minila v znamenju naše hva-

ležnosti do Boga in ljudi, ki lepo skrbijo za brate v samostanu in nam prinašajo številne darove s svojih njiv, vrtov in domov. Kot je bilo omenjeno, smo imeli sveto mašo tudi na Imenski gorci. Ljudje pridno zbirajo za obnovo dotrajanih orgel v tej podružnični cerkvi, ki smo jih te dni dali obnoviti orglarskemu mojstru Boštjanu Černetu iz Ljubljane. Vse darovalce redno objavimo v naših tiskanih oznanilih. Orglarski mojster s svojim pomočnikom se je te dni že oglasil pri nas, odmontirala sta orgle v cerkvi ter jih odpeljala v Ljubljano na restavracijo in obnovo.

Sredi novembra smo imeli v samostanu visok obisk. K nam je iz Celja, kjer je imel duhovne vaje za slovenske duhovnike, prišel p. Martin Kmetec, nadškof in metropolit v Izmirju v Turčiji, častitljivem mestu, ki se je včasih imenovalo Smirna. Iz zgodovine nam je znano, da je bil tukaj v zgodnjih letih krščanstva nadškof sv. Polikarp, ki je v času svojega življenja še videl živega apostola Janeza. Izmenjali smo si nekaj novic in mu prisluhnili, ko nam je pripovedoval o svojem življenju in pastoralnem delu med muslimani.

V sredo, 17. novembra, je v ptujski bolnišnici v 83. letu življenja v Gospodu zaspal p. Jože Anton Osvold. Pogreb s sv. mašo je bil v petek, 19. novembra. P. Jože je bil večkrat v Olimju, nazadnje na duhovnih vajah za naše minoritske brate. Dlje časa je bil na vozičku in sobratje, še posebej p. Janko, so lepo skrbeli zanj.

Pred nedeljo Kristusa Kralja so se naše sodelavke odpravile na Dolenjsko, da so nam prinesle mah za letošnje jaslice. V romarskem domu je imel upokojeni nadškof dr. Marjan Turnšek duhovne vaje v tišini za starejše. Tudi naši mladi v župniji so se v mesecu, ko se pričenja novo cerkveno leto, prebudili. Skupaj s p. Danijelom načrtujejo poseben adventni oratorij. V ta namen so na nedeljo Kristusa Kralja v vseh treh župnijah med starše razdelili prijavnice za otroke. Mesec november živimo v skupnosti bolj duhovno, saj se v tem času končuje staro cerkveno leto in pričenja novo. Župnijsko življenje se zaradi korone, ki zahteva vedno več smrtnih žrtev in okuženih, nekoliko zaustavlja. P. Ernest je že pripravil srečanje za starše bodočih birmancev, a ga je moral zaradi spremenjenih razmer odpovedati, staršem pa je poslal le svoje pismo. Za našo občinsko revijo Oko smo napisali duhovno misel o sinodi, ki naj bi prenovila našo vero in pokazala nove poti za evangelizacijo. Tudi v mesecu novembru je v samostanu dovolj dela, tako na pastoralnem področju kot na zdravstvenem. Od jutra do večera sprejemamo elektronsko pošto in telefonske klice z naročili za zelišča in druga naša zdravila, ki jih dnevno pošiljamo po Sloveniji in v tujino. Ljudje so nam zelo hvaležni, da jim tudi v času korone, ki na mnoge psihično zelo slabo vpliva, vsaj mi pomagamo z nasveti, dobro besedo in zdravilnimi zelišči.

Življenje v samostanu v času korone, ki zahteva prav te dni visok krvni davek med prebivalstvom Slovenije, poteka mirno – ob molitvi in delu. Patri smo od jutra do večera zaposleni z izdelavo in pripravo paketov za bolnike v domovini in tujini. Naši skupni obedi v jedilnici so malo daljši, saj se vedno najde kakšna zanimiva tema za pogovor. Prva adventna nedelja je bila še vsa v znamenju lepe jeseni, v ponedeljek zjutraj pa smo se prebudili v čudovit zimski dan. Bela odeja je pokrila jesensko naravo, k nam je prišla zima. Da bi bil dan še lepši, nas je razveselilo še sonce, ki počasi, a vztrajno topi sneg, tako da so ceste že splužene in varne za vožnjo. Tudi letos v naši cerkvi pred obhajilno mizo stoj

velik adventni venec, ki ga vsako leto izdela naša sosedka Jožica, članica Karitas. Je preprost, a vsem obiskovalcem cerkve naznanja, da je Kristusov prihod blizu. Odkar je škofovski sedež v knežjem mestu spet zaseden, so se tudi duhovniki prebudili iz koronskega spanja. Redno se srečujejo na mesečnih konferencah. Tako so šli v prvem adventnem tednu tudi naši patri na konferenco, ki jo je tokrat gostila župnija Rogaška Slatina.

Tudi letos je bilo miklavževanje zaradi virusa korone okrnjeno, saj Miklavž ne more sam obiskovati otrok. Kljub temu smo pri vseh mašah obdarili naše pevce, ministrante in otroke. KS Olimje vsako leto poskrbi za lepo adventno-božično osvetlitev v naši župniji, tudi pred glavnim vhodom v samostan postavijo lepo svetlečo zaveso, ki vse obiskovalce vabi, da nas obišejo in pri nas najdejo lučko, ki kaže na pravo Luč, ki prihaja za božične praznike na svet in nam daje novo upanje, da Bog ostaja z nami in nas rešuje iz vseh tegob in stisk življenja. Božični prazniki so že pred vrati, v tiskanih župnijskih oznanilih vernike obveščamo o vsem, kar se bo dogajalo v prazničnih dneh v naših treh župnijah. Tako smo tudi vam predstavili naše delo in življenje. Ob prazniku rojstva našega Gospoda pa vsem kličemo: Novorojeni Odrešenik, blagoslovi Slovenijo in nam daj zdravja, da te bomo lahko oznanjali in častili tudi v novem letu, ki prihaja.

Bratje iz Olimja

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

V prejšnji številki Sporočil smo na široko opisovali dogodke, ki so se zgodili v našem samostanu in okolici. Danes bomo bolj skromni, zato bo tudi poročilo krajše. Mnogi bratje tožijo, da težko berejo dolge spise. Postali so otroci te družbe – mi jim bomo tokrat ustregli. Kaj moremo, je pač tako. Moramo iti s časom naprej.

Na predvečer praznika sv. Frančiška Asiškega je bila pri nas večerna sveta maša, pri kateri smo obha-

jali transitus. Prišli so bratje in sestre OFS iz Sostra. Naslednji dan, na sam praznik sv. Frančiška, sem bil v Zagrebu, kjer je fra Franjo Čolakovac izpovedal slovesne zaobljube. Bilo je nadvse slovesno. No, kmalu zatem smo bili v provinci deležni generalne vizitacije, ki jo je opravil po ukazu gen. ministra fr. Carlosa A. Trovarellija p. Ivan Bradarić, gvardijan iz Šibenika. Z vizitacijo je začel 5. oktobra 2021, zaključil pa jo je 26. oktobra 2021 v Ljubljani. V mesecu oktobru (24. 10. 2021) je bila na Vidmu pri Ptujcu misijonska nedelja, ki je bila posvečena p. Mihi Drevenšku ob 10. obletnici njegove smrti. Tudi tam smo bili prisotni. V oktobru smo trije izkoristili turistične bone, še tiste prve. Postulant Benjamin Ostroško in p. Slavko Stermšek sva bila v Strunjanu, v hotelu Stella maris, p. Vladimir Rufin Predikaka pa na Bledu. P. Franc Murko bo verjetno denar prepustil bolj potrebnemu, p. Cristian Balint pa bo prav tako naredil po svoji presoji.

Zgodilo se je, da smo kar trije zboleli za covidom. To se je dogajalo od 11. novembra 2021 dalje. P. Franca Murka in Benamina Ostroška ni nič zgrabilo. P. Cristian Balint je bolezen prebolel kar na »nogah«. Nekaj dni kasneje je zbolela še gospodinja Irma Žakelj, ki je izkoristila polnih 18 dni bolniške. Gospodinjstvo sta prevzela p. Cristian in postulant Benjamin. Zdaj ko to pišem, je že bolje. Ostal je le močan kašelj in težko dihanje. Upam, da se bo

tudi to kmalu uredilo. Od študentov nas je zapustil Ptujčan Žan Bedenik in si našel novo domovališče blizu svoje fakultete.

V samostanu je vedno živahno. Te dni gostimo našega misijonarja p. Miha Benedikta Majetiča iz Kazahstana, ki je uspel priti na krajši oddih po dveh letih. Občasno se oglasi tudi gen. asistent p. Igor Salmič, ko potuje po Evropi. Pri nas bi moral biti tudi kardinal Mauro Gambetti, pa je žal srečanje v Sloveniji odpadlo zaradi nevarne bolezni. Sliši se, da nas bo obiskal kdaj pozneje. V času, ko to pišem (8. 12. 2021, na praznik Brezmadežne), je proti večeru začelo lepo snežiti. P. Cristian je že zdavnaj povedal, da imamo za delo dovolj lopat, pa tudi kakšna »mašina« bi se našla. Mislim, da bo še veselo; kar se tiče snega, seveda.

Voščimo veselo praznovanje božičnih in novoletnih praznikov.

Bratje iz samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani

Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega

Drugo soboto v septembru je bil pri nas škofijski molitveni dan za nove duhovne poklice. Udeležba je bila skromna. V drugi polovici septembra smo pričeli z veroukom, ki je lepo stekel.

P. Toni je sodeloval pri otvoritvi razstave Umetniki za Karitas, ki je bila 17. septembra. Doletela ga je čast, da je razstavo otvoril in ob tej priložnosti poskrbel za glasbene točke. Proti koncu septembra je imel p. Toni predavanje v lendavski sinagogi o vzgoji za odgovornost. Organiziralo ga je Društvo za pomoč ljudem v stiski Zarja Lendava.

V jesenskem času se je zvrstilo večje število krstov. V začetku meseca oktobra smo v cerkvi uredili indukcijsko zanko, ki bo služila temu, da bodo ljudje s slušnimi aparati bolje slišali. 5. oktobra je bil sestanek z vodstvom Splošne bolnišnice Murska Sobota, škofom Petrom Štumpfom in nekaterimi duhovniki. Našo skupnost so prosili, če bi lahko prevzeli rdečo ter sivo cono covidnih bolnikov. Tako je prvenstveno za duhovno oskrbo covidnih oddelkov zadolžen p. Andrej, ki jih obiskuje dvakrat tedensko ter v nujnih primerih. Prvič jih je obiskal 9. oktobra. To jesen smo se odločili, da ustanovimo mladinski pevski zbor. Za obstoječega otroškega smo našli pomoč pri vodenju. 12. oktobra je bil slovesen podpis pogodbe za postavitev informacijske table, ki bo opozarjala in razložila pomembnost sv. Ladislava v naši cerkvi. Podpis je bil medijsko močno podprt, saj je bil obeležen celo v Dnevniku Televizije Slovenija. Najhuje pri tem pa je, da smo mi pozabili na ta podpis in so nas klicali, da vsa delegacija in protokol čakata samo še na nas. In res so nas počakali dobre pol ure. O občutkih, ko sem prišel tja, ne bom pisal, si pa lahko mislite, kakšna blamaža ... »Ponižanja so vrata v ponižnost!« mi je rekel p. Maks, ko sem bil kot postulant na Ptujski Gori.

In že je bila tu generalna vizitacija, ki pa ni bila tako strogo zastavljena, kot smo se pripravljali. Po nekaj mesecih premora je v oktobru zopet začela delovati skupina onkoloških bolnikov. Zelo prijetno srečanje, ki se je zavleklo v večer in prijetno praznovanje nekaterih okroglih obletnic. Za veselje in glasbo je poskrbel p. Toni. Skupina ima zelo močno vlogo: povezuje bolnike ter jih opogumlja v duhu vere in duhovne oskrbe. Na misijonsko nedeljo smo imeli popoldne v naši župniji zelo zanimivo srečanje. Blagoslovili smo na novo postavljeno znamenja

križa in obnovljen betonski križ sredi polja. Od enega k drugemu znamenju smo šli skozi vas in molili rožni venec. Zelo lepa udeležba je naredila nedeljsko popoldne lepo in dodala zunanji pečat mesecu rožnega venca. Ob 1. novembru sva oba patra molila in blagoslovila vseh šest pokopališč. Drugega novembra smo obhajali svete maše za duše v vicah po vseh kapelah. Prvo sredo v novembru smo v Kančevcih obhajali skupno rekolekcijo in se srečali z našim škofom. Glavna tema je bila sinoda o sinodalnosti. Po skoraj dveh mesecih zatišja s pogrebi je bilo v novembru zelo veliko smrti in pogrebnih bogoslužij. Pri nas ni pogreba brez svete maše, 7. in 30. dneva. Tako se je število darovanih svetih maš še dodatno povečalo. Imeli pa smo tudi

zlate poroke, ki jih oblikujeva oba patra. P. Andrej mašuje, p. Toni pa poskrbi za petje pri sveti maši in po njej.

Na prvo adventno nedeljo smo tudi letos poskrbeli za adventne venčke, ki so jih lahko verniki dobili v cerkvi in blagoslovljene odnesli na svoje domove. Tokrat so jih pletli posamezniki. Prostovoljni darovi so bili namenjeni za darove svetega Miklavža, ki so otroke in vse odrasle pričakali 6. decembra v cerkvi. Po sveti maši sva jih razdelila kar patra. 2. decembra smo imeli celodnevno češčenje. Letos so v okviru verouka zadnji trije razredi preživeli pred Najsvetejšim. Ena od mam je rekla, da je bilo to veliko bolje kot celo leto verouka. Na sam Miklavžev dan pa smo obiskali naše farane po štirih domovih za ostarele in jim izročili darila. Kako so se jih razveselili! Žal nam v enem izmed domov ni uspelo priti do vseh oskrbovancev zaradi poostrenih domskih ukrepov. Smo pa v naši bolnišnici bogatejši za liturgični poslovilni prostor, ki ga je blagoslovil naš škof na praznik Brezmadežne.

Na vrata pa že trka božični čas, ki bo, upam, prinesel kaj lepega in optimističnega.

V imenu obeh patrov p. Toni Brinjavc

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi, ki prebirate te vrstice!

Praznik svetega Frančiška smo praznovali najprej pri nas v Astani. Zvečer smo se zbrali na transitusu. Poleg naših faranov smo povabili vse iz naše serafinske družine. Pri molitvi so se nam pridružile sestre iz tretjega reda (trenutno še postulantke). Naslednji dan pa smo se odpeljali v Kamišinko, kjer delujejo bolniške sestre sv. Frančiška, ki imajo kapelo, posvečeno njemu. Pri maši in kosilu se nam je pridružil tudi tamkajšnji župnik. Popoldne smo se poslovili in pred nami je bila uro in pol dolga vožnja domov. Ker smo bili na podeželju, se je naš prtljažnik napolnil z dobrotami s tamkajšnjih njiv in vrtov. Nekaj jih je bilo za nas, večina pa za škofijsko bogoslovje v Karagandi.

V oktobru in novembru smo imeli nekaj srečanj za mladino. Najprej smo imeli v sosednji župniji, v Malinovki, srečanje skupine Samuel (za mlade, ki želijo pomagati v svojih župnijah). Ker je bilo na vabilu napisano »In povabi s seboj prijatelja«, se je nabralo več kot 30 mladih. Večina jih je prišla prvič. Dekleta in sestre so spale v bivšem samostanu sester, ki počasi postaja dom za ostarele in ga vodi sestra, ki je ostala, ko so druge odšle na Poljsko. Fantje so spali v skupni sobi v župnišču, duhovniki pa v sobi tamkajšnjega župnika, in to kar na improviziranih posteljah na tleh, skoraj tako kot Frančišek in prvi bratje. Tamkajšnje faranke so poskrbele, da nismo bili lačni.

D drugega novembra smo se zbrali na mestnem pokopališču pri molitvi za rajne, ki jo je vodil tukajšnji škof. Mestna župnija je imela v sobi za slovo mašo, mi pa smo se zaradi epidemioloških omejitev vrnili domov. Vsak dan v mesecu smo pred mašo molili spomine za naše pokojne.

V času novembrskih počitnic je šlo nekaj naših mladih z bratom Pawlom na srečanje skupine Čista srca v Kokšetau. Jaz sem obljubil sestram Matere Terezije, da jih popeljem obiskat družine, ki jim pomagajo. Tako sem lahko obiskal tudi mojega »nečaka« v kazaški družini. Za njega (oz. da se njegova mama ne bi odločila za splav) so molili tudi mnogi v Sloveniji, predvsem v misijonski skupini v Mozirju. Skupaj s sestrami in Karitasom smo jim letos pomagali kupiti premog za zimo. S seboj pa smo pripeljali tudi nekaj hrane, tako kot vsem družinam, ki smo jih obiskali.

V vsem tem času pa so potekale priprave škofijskega srečanja mladine na praznik Kristusa Kralja, ki je potekalo v stolnici. Za hrano in prenočitev so poskrbeli duhovniki in sestre v stolnici, jaz pa sem bil skupaj z našo mladino zadolžen za program. Odločili smo se, da mladini predstavimo pismo papeža mladim – Cristus Vivit. Namesto standardnega predavanja duhovnikov so glavno predavanje pripravili kar mladi sami (seveda sem jim pri tem pomagal, vendar puščal odprte roke). Tudi vprašanja za delo po skupinah so oblikovali sami. Odziv je bil zelo pozitiven in upam, da bomo s tem nada-

ljevali tudi v prihodnje, saj svet stoji na mladih, pa tudi njihova govorica je vrstnikom bolj razumljiva. Zvečer smo povabili pričevalce, ki so govorili o svoji izkušnji z Bogom. Najprej je pričeval mlad fant iz Uzbekistana, ki je kandidat pri lazaristih in prihaja iz družine, kjer sta starša na »visokih položajih« in ateista. Potem smo povabili protestantko, ki se je pri 20 letih srečala z vero in Kristusom. Danes je žena pastora, ki je tudi družinski psiholog. Govorila je o tem, da je prosila Jezusa, naj ji pomaga, da bi ga oznanjala s svojim življenjem. Začela je delati z otroki in mladino s posebnimi potrebami. Mnoge je pripeljala k Bogu. Zadnji pa je spregovoril naš novomašnik. Povedal je, da ko pokliče Bog, se ne moreš obrniti stran. Kot mlad fant je odšel v šolo na Poljsko in tam delal v različnih poklicih (tudi kot vratar v diskotekah in redar). Na koncu je po klicu Boga pustil dobro plačano službo in šel v semenišče. Najprej je mislil, da bo šel v semenišče na Poljskem, a je Bog poskrbel, da je vstopil v Kazahstanu; sedaj je eden od šestih domačih duhovnikov v naši škofiji. Na žalost je sedaj za njim velika luknja in upamo, da se bo kmalu spet kdo odločil stopiti na to pot. Sedaj imamo enega postulanta, ki je konec septembra odletel na Poljsko in tam nadaljuje postulat skupaj s 16 postulanti s Poljske, iz Belorusije, Bolgarije in Kazahstana (ruske kustodije). Tudi v Moskvi sta s predpostulatom začela dva kandidata in pričakujejo še enega.

Tako kot pri nas v Sloveniji se tudi v ruski kustodiji pripravljamo na kapitelj, ki bo v juniju. Verjetno bo združen (prvi in drugi del), kar pomeni,

da bomo morali nekatere stvari pripraviti že pred tem. V januarju in februarju bomo imeli vizitacijo. Pri nas se lahko zgodi, da bo zaradi karantenskih razmer samo virtualna.

Po srečanju mladine sem zvečer zamenjal kovček in pripravil prtljago za let v Slovenijo. Hvala za lep sprejem. Na žalost se nisem mogel srečati z vsemi, ker nisem želel preveč kršiti karantenske omejitve. Hvala vsem za molitveno in materialno pomoč.

Br. Miha in bratje iz Kazahstana

København

Dragi bralci Sporočil!

Adventni čas je zelo pomemben čas za vsakega kristjana. Navsezadnje je to čas, ki nam pomaga, da lahko dobro pripravljene sprejmemo Boga, ki postane človek, da bi mi živeli božje življenje. Je čas, ki nas kliče, da pripravimo pot Gospodu. Če ostanemo zgolj pri zunanjih znamenjih – kot opazovalci – ne bomo imeli veliko od adventa. Zato je pomembno, da znamo reči: »Tukaj sem ... zgodi se ...«

Praznik sv. Frančiška smo v naši skupnosti in tudi v župniji slovesno praznovali. Somaševanje je vodil sam škof msgr. Czesław Kozon, ki se je zahvalil za našo navzočnost na Danskem, vse navzoče pa spodbudil h krepostnemu življenju po vzoru sv. Frančiška. Po končani slovesnosti, pri kateri so sodelovali tudi člani Frančiškovega svetnega reda, smo praznovanje nadaljevali v župnijski dvorani ob pogostitvi in v prijetnem druženju.

V novembru nas je obiskal generalni asistent CEF-

-a p. Igor Salmič. Z nami je preživel le nekaj dni. V tem času je obiskal tudi sobrate na Švedskem, srečal pa se je tudi s škofom msgr. Czeslawom Kozonom. Bratje smo zelo veseli, da se generalna kurija zanima za nas na severu, in smo hvaležni za bratski obisk.

Tudi letos sem za dobre tri tedne obiskal Grenlandijo, kamor hodim oskrbovat katoličane v glavnem mestu Nuuk in okoliških krajih. Vedno bolj spoznavam, da je ta otok zelen resnično le v svojem imenu, sicer pa ni tu ničesar zelenega, pač pa sam led in sneg. Če si pred leti niti v sanjah nisem predstavljal teh krajev, sem danes tukaj. Župnija šteje okrog 150 vernikov, večinoma so Filipinci, ki so se priselili sem zaradi debelejšega kosa vsakdanjega kruha. Vedno znova me preseneti njihova gorečnost za župnijo; so resnično mala Cerkev, ki je dobesedno sezidana na skali in ima trdne temelje. Vsako leto vidavam nove, mlade obraze, ki mi dajo vedeti, da Katoliška cerkev tukaj raste in je zelo živa.

Grenlandija pa je tudi otok, ki skriva veliko naravnih lepot. Letos sem si privoščil nekajurni avanturistični izlet z ladjo, ki pluje po fjordu Nuuka

in na katerem je bilo možno videti pisane hiše z morja. Svetleče ledeniške plošče plavajo tako blizu, da se jih je moč dotakniti.

Med potjo smo se ustavili in raziskali tudi zapuščeno naselje Qoornoq, kjer so nekoč živeli starodavni

Inuiti. Mesto je bilo leta 1972 zapuščeno. Avtohtone prebivalce Qoornoqa so prisilno preselili v mesto Nuuk. Danes je Qoornoq kraj počitniških hiš z lepo ohranjeno protestantsko cerkvijo.

Po končanem ogledu smo se vrnili na ladjo ter nadaljevali pot po morju, kjer nam je kapitan pokazal ostanke stare norveške poselitve na otoku. Za konec pa smo se ustavili še pri znamenitem slapu veličastne gore Sermitsiaq.

Grenlandija – ledeni raj pod severnim sijem – je magičen prostor, ki ga po prvem obisku nikoli ne pozabiš, zato se vedno vračam nazaj, letos četrtrič. Je kraj milosti in miru. Tu najdem počitek za dušo in telo. Tu se mi ponuja priložnost, da globoko premislim svoje duhovno življenje. To je zame milostni čas, ko se res lahko osvobodim ničevosti vsakodnevnega hitenja, se umaknem pred hrupom zunanjega sveta, da bi lahko odkril globine in prisluhnil skrivnostim lastnega, notranjega sveta. Včasih moramo biti tudi sami, ampak nikoli osamljeni. Samota je zame tisto razkošje, ki mi omogoča zaznavo Boga. V tem svetu svetlobe in teme se srečujeta Bog in človek.

Bogu sem neskončno hvaležen za te čudovite obiske, ki mi dajejo izkušnjo tihote in mi odkrivajo skrite lepote na tem ogromnem, z ledom pokritem otoku.

Veste, da je Grenlandija pravi dom Božička? In ker je božič že tako rekoč pred vrati, želim vsem bralcem revije blagoslovljene božične praznike in vse lepo v novem letu.

p. Tomaž Majcen

ODMEVI

Danska: knjiga za otroke o sv. Maksimilijanu M. Kolbeju

(Obvestilo na spletni strani reda, četrtek, 7. oktobra 2021)

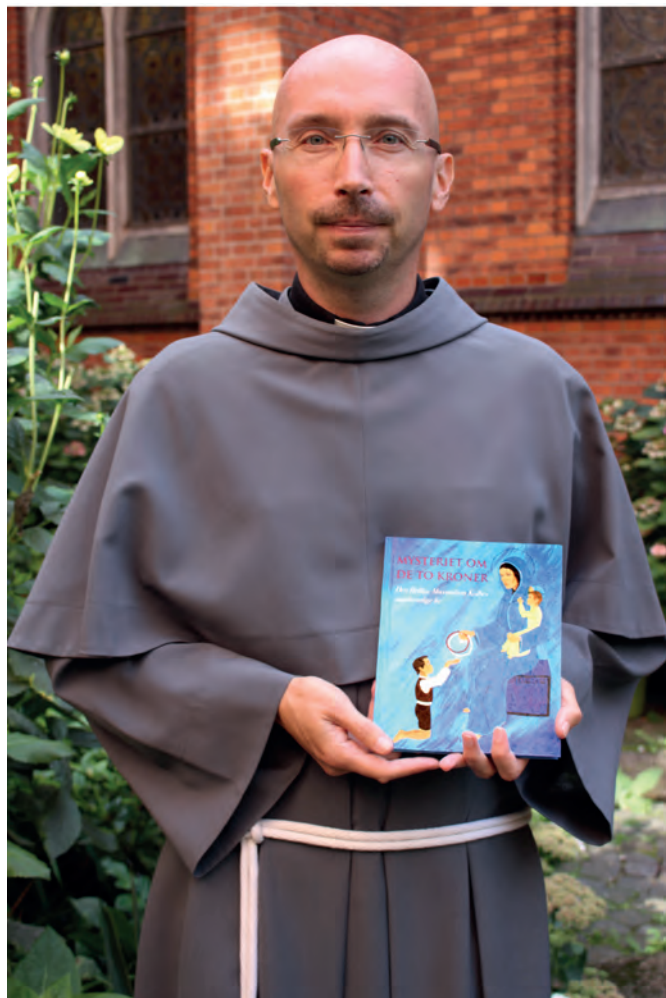
Bratje minoriti, misijonarji na Danskem, so izdali knjigo za otroke v spomin na svetega Maksimilijana Marije Kolbeja, umorjenega v Auschwitzu pred osemdesetimi leti. Knjiga Gerharda Wenzla ima naslov »Mysteriet om de to kroner. Den Hellige Maximilian Kolbes usædvanlige liv« (Skrivnost dveh kron. Nenavadno življenje sv. Maksimilijana Kolbeja).

Prevajalec iz nemščine v danščino je bil pater Tomaž Majcen iz province sv. Jožefa v Sloveniji, ki je župnik v cerkvi Najsvetejšega zakramenta v Københavnu. »Maksimilijan Kolbe je svetnik, ki mi je pri srcu,« je dejal p. Tomaž, »navdušuje me njegova globoka pobožnost do Marije. Za Kolbeja je Marija tista, ki kaže pot k Jezusu. Ona nikoli ne kaže nase, ampak vedno na Jezusa.«

Kolbejeva zgodba je zgodba o usmiljenju, dobroti in ljubezni do bližnjega. Čeprav se je njegovo življenje končalo kruto, kakor si lahko predstavljate, je to mogoče razumeti tudi kot ljubezensko zgodbo. Govori nam, da lahko ljubezen in zaupanje v Device Marijo delata čudeže. P. Tomaž je dodal: »Na Danskem bi rad malo več marijanske pobožnosti, pri nas je pobožnosti do Marije zelo malo.«

P. Tomaž je o svojem poklicu povedal, kako težko je ločiti med svojo in Božjo voljo. Nekoč je sanjal, da bi odšel v Kanado in tam deloval na slovenski župniji. P. Tomaž je v tekoči in natančni danščini še dodal, kako je najprej odšel v Oxford, da bi izpopolnil angleščino, nato pa na Dansko. Spomnil se je, koliko sanj se mu ni uresničilo in kako je zaupal v Marijino pomoč. Vedno nam predlaga, naj ji zaupamo, da nas ona vodi k Jezusu.

Izkustvo sv. Maksimilijana potrjuje, da so čudeži ljubezni možni, če zaupamo v priprošnjo in posredništvo Brezmadežne. V svojem članku iz leta 1924 zagotavlja: »Povsod prižigajte ogenj ljubezni in zaupanja do Brezmadežne Device Marije in kaj hitro boste opazili solze v očeh zakrknjenih grešni-

kov, ječe se bodo izpraznile, povečalo se bo število poštenih delavcev, po domačih ognjiščih pa se bo širil prijeten vonj kreposti; mir in zadovoljstvo bosta razdejala nesoglasje in bolečino, kajti nastopilo je novo obdobje« (Kolbejevi viri, Drugi spisi, 1069).

Lisbeth Rütz

* Povzetek intervjuja za *Katolsk Orientering* št. 12, 24. september 2021

Vseslovensko praznovanje misijonske nedelje

V nedeljo, 24. oktobra 2021, je v župnijski cerkvi sv. Vida na Vidmu pri Ptujju potekalo osrednje vseslovensko praznovanje misijonske nedelje pod okriljem Slovenskega misijonskega središča. Ob 15. uri je bila molitvena ura, ob 16. uri pa je sledila sv. maša, ki jo je vodil mariborski nadškof metropolit

msgr. Alojzij Cvikel ob somaševanju provincialnega vikarja slovenske minoritske province p. Slavka Stermška ter ravnatelja Slovenskega misijonskega središča g. Matjaža Križnarja. Somaševanja se je udeležilo 26 duhovnikov ter glede na zdravstvene ukrepe zaradi koronavirusne bolezni kar lepo oz. primerno število vernikov. Ostali zainteresirani so slovesnost lahko neposredno spremljali preko televizijskega prenosa lokalne SIP TV.

Slovenska škofovsko konferenca je Videm pri Ptujju kot kraj praznovanja izbrala zaradi spomina na žal že pokojnega minoritskega misijonarja v Zambiji p. Miha Drevenška, ki izhaja iz te župnije in katerega 10. obletnico smrti letos obhajamo. P. Miha je bil izbran tudi kot osrednji lik letošnjega praznovanja misijonske nedelje. S tem se je začelo tako imenovano Mihovo leto, ki se bo sklenilo naslednje leto. Osrednja proslava, ki naj bi praznovanje misijonske nedelje ob tem še povečala, je zaradi epidemioloških razmer koronavirusne bolezni prestavljena na junij 2022, in sicer se bo predvidoma odvijala ob občinskem prazniku občine Videm pri Ptujju.

Nadškof je v svojem nagovoru med drugim orisal tudi lik p. Miha ter poudaril njegovo neustrašno vero in delavnost, saj je bil poleg oznanjevanja evangelija tudi graditelj, ustanovitelj tiskarne ter urednik časopisa, ustanovitelj katoliške radijske

postaje, predvsem pa človek s srcem za malega in ubogega človeka. Mihov nasmeh na fotografijah pove, da je tisto, kar je veroval, z veseljem živel in preko pridiganja ter pesmi ob kitari predajal naprej. P. Miha je tako izpolnil svetopisemske besede iz Apostolskih del, ki sta jih izrekla Peter in Janez: »*Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala*« (Apd 4,20). Te besede je za naslov letošnje poslanice ob svetovnem misijonskem dnevu izbral papež Frančišek.

Na koncu sv. maše je nadškof blagoslovil še 1000 tako imenovanih »Mihovih zelenih klobučkov«, ki jih je Slovenskemu misijonskemu središču darovala občina Videm. Župan g. Branko Marinič je vsakemu navzočemu duhovniku podaril enega. V spomin na p. Miha so si jih vsaj za nekaj trenutkov nadeli na glavo. Ostale klobučke bodo lahko dobili vsi zainteresirani ter ob tem prispevali svoj dar, ki bo namenjen slovenskim misijonarjem in misijonarkam po svetu.

Ob tej priložnosti je izšla tudi nova knjiga o p. Mihi Drevenšku *Daleč naprej je tekel*. Napisal jo je minorit p. Janez Šamperl, založilo pa Slovensko misijonsko središče. Tudi izkupiček od prodaje te knjige bo namenjen misijonskim projektom.

p. Danilo Holc, prov. tajnik

IN NAJ MOLIMO ZA RAJNE

Hvaljen, moj Gospod,
v naši sestri smrti,
ki ji nihče v življenju ne uide.

sv. Frančišek Asiški

P. JOŽE ANTON OSVALD

(14. 3. 1939 – 17. 11. 2021)

Nagovor ob pogrebni slovesnosti v samostanski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptuju,
19. november 2021

Papež Frančišek je pred dnevi v katehezi o sv. Jožefu zapisal, da je bil to človek, poln vere v Božjo previdnost. Ob pogledu na zemeljsko življenje p. Jožeta Osvalda lahko ponovim to misel: bil je človek, redovnik in duhovnik, poln vere v Božjo previdnost.

P. Jože se je rodil 14. marca 1939 v Lomanošah (Gornja Radgona) očetu Antonu in Mariji, roj. Žnidarič. V družini je bilo dvanajst otrok. Redovno ime Jože si je sam izbral v noviciatu, saj so ga starši krstili kot Antona. O svojem imenu je po-

jasnjeval: »Rodil sem se v marcu, in ko me je mama kmalu nesla h krstu, so mi nekateri hoteli dati ime Jože, zaradi sv. Jožefa, ki goduje v mesecu marcu. Mama pa mi je dala ime Anton, ker je tako bilo ime očetu. Sam pa sem si pozneje izbral redovno ime Jože.«

Po osebni pripovedi je duhovni poklic začutil že v otroških letih. Povedal je: »Domača hiša je bila vedno odprta za duhovnike in domačega župnika sem zelo spoštoval. Brata Janeza in mene je nagovarjal, da bi se kateri odločil za duhovniški poklic. Odločila sva se oba, vendar je izbral brata. Jaz sem pa moral ostati doma. Ves čas sem čutil, da me Bog kliče, in sem želel postati redovnik, ne toliko duhovnik. Po posredovanju župnika sem prišel do minoritov.«

Leta 1958 je vstopil v minoritsko malo semenišče v Zagrebu. Po letu noviciata je prve zaobljube izpovedal leta 1962. Po končani filozofiji v Zagrebu in slovesnih zaobljubah 4. oktobra 1965 pa je odšel na študij teologije v Ljubljano. Mašniško posvečenje je prejel 29. junija 1969 v Mariboru.

Veliko let in moči je posvetil pastoralnemu delu na župnijah. Svoje pastoralno delo je začel kot kaplan na Vidmu pri Ptuju (od posvečenja do leta 1972). Kot kaplan je nadaljeval od leta 1979 do 1980 pri Sv. Juriju na Ptuju. V letih od 1980 do 1983 je bil dušni pastir v Stopercah. Leta 1989 se je vrnil na Videm pri Ptuju in leta 1992 nadaljeval pri Sveti Trojici v Haložah. Tam je bil vse do leta 1996, ko je začel pastoralno delovati pri Sv. Petru in Pavlu na Ptuju. Leta 2007 je postal duhovni pomočnik v Dornavi, in sicer do leta 2012, ko se je ponovno preselil k Sv. Juriju na Ptuj. Leta 2016 se je vrnil v minoritski samostan sv. Petra in Pavla na Ptuju.

Njegovo držo duhovnika bom najbolje orisal kar z njegovimi besedami. Takole je zapisal: »Duhovnik naj ne išče svoje volje ter zna prisluhniti Božji volji. Vedno mora biti majhen in umirati svoji sebičnosti. Prepusti naj se Božji volji, Bogu, Jezusu, Mariji. Duhovnik se nikoli ne sme imeti za nekaj več. Sam grem rad v spovednico in rad obiskujem bolnike. Poskušam

biti »božji poslanec«, kar naj bi duhovnik bil.»

V pastoralnem delu je kljub težavi z govorom goreče deloval. Nobeno pastoralno delo mu ni bilo tuje. Poleg župnijske pastore je imel veliko duhovnih vaj za mlade na Vurberku in v Podlehniku, pa tudi za starejše na različnih drugih krajih. Duhovno je spremljal skavte na Ptuju, vodil molitvene skupine in ustanovil skupino Prenova v Duhu na Ptuju ter živel za vsakoletne seminarje, ki so bili dobro obiskani. Kot duhovni asistent krajevnih bratstev OFS je širil Frančiškovega duha.

Zmogel je navduševati brate in vernike za gradnjo nekaterih pastoralnih objektov, in sicer na Rodnem Vrhu, na Selih in pri Svetem Roku.

Lahko rečem, da v slovenski minoritski provinci zapušča močan pečat. Predstojniki so ga namreč kmalu prepoznali kot primerne za vzgojitelja. To službo je v Sostrem opravljal med letoma 1972 do 1978 in ponovno od 1983 do 1989. Ob tem je bil veliko let še spiritual v vzgojnih ustanovah. V nekem pogovoru je dejal, *»da je to službo razumel kot Božji dar. Za vzgojitelja ni toliko pomembna nadarjenost kot povezanost z Bogom. Kot redovnik sem se z dušo in srcem odločil za Boga. Bogoslovcem sem rad ponavljal, da življenje ni samo akcija. Akcija mora spremljati tudi kontemplacija in molitev.«*

Službo gvardijana je opravljal od 1980 do 1983 na Ptujski Gori in od 2012 do 2016 v samostanu sv. Viktorina na Ptuju. Kot definitor je določen čas sodeloval tudi v vodstvu province. Kot animator za duhovne poklice je rad nagovarjal mlade za duhovni poklic.

Upam si reči, da je njegova duhovna oporoka Brezmadežna.

»Najbliže mi je vedno bil sv. Maksimilijan Kolbe, zato sem si za novomašno geslo izbral njegovo misel, ki se glasi: Vse premorem v Njem, ki je po Brezmadežni moja moč. Posebej mi je drag zato, ker je častil Brezmadežno. Tudi mama je imela god na Brezmadežno. Glede Vojske Brezmadežne: v tem vidim Ma-

rijino delo ob svoji nemoči. Izdajal sem dolga leta listič in vanj pisal. Navduševal mnoge.

Bog me je izbral. Z molitvijo človek vse premaga. Odkar se spominjam, ni bilo dneva niti večera, da ne bi zmolil enega dela rožnega venca. Vsem sem priporočal, naj molijo za nove duhovne poklice.»

Zadnja leta je preživel v tukajšnjem samostanu. Čeprav je bil preizkušan z boleznijo, je bil vendar vdan v Božjo voljo in prežet z duhovnostjo, ki nas je vse bogatila in dajala zgled. Hvala p. Janku Gašpariču za vso skrb zanj ter vsem, ki ste ga spremljali in mu pomagali.

Vsem domačim izrekam iskreno sožalje v imenu samostana in slovenske minoritske province. Darujmo našo žalost Gospodu, ko se poslavljamo od redovnika, duhovnika, prijatelja, znanca, za nove redovniške in duhovniške poklice. Ostanimo povezani z njim v molitvi za pokoj njegove duše. Čeprav je v nas žalost, poskušajmo izgovoriti tudi naslednje besede:

Hvaljen, moj Gospod, v bratu Jožetu,

ki si nam ga dal

kot sobrata v redovništvu in duhovništvu,

kot sopotnika in prijatelja v zemeljskem življenju.

Hvalimo in poveljujmo Gospoda

ter se mu zahvaljujmo

za dobrega Frančiškovega brata

in Gospodovega duhovnika.

p. Milan Kos

Najvišji Oče nam je iz nebes po svojem svetem angelu Gabrijelu oznanil, da bo njegova Beseda, tako zelo vzvišena, tako sveta in tako veličastna, prišla v telo Device Marije. Iz Marijinega telesa si je privzela resnično meso naše človeškosti in krhkosti. Čeprav je bil bogat nad vse, je vendar hotel na svetu zase in za preblaženo Devico, svojo mater, izbrati uboštvo.

Sv. Frančišek Asiški – Pismo vsem kristjanom

Blagoslovljeno praznovanje božiča in vse dobro
v novem letu 2022 vam želimo bratje minoriti.

